

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul II 2018

Întocmit
Grefier Statistician,
Elena Costache

Cuprins

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- Citare nelegală inculpat. Trimitere spre rejudecare.
- Redeschiderea urmăririi penale
- Modificare pedepse. Posibilitatea efectuării contopirii pedepselor pentru prima dată de către instanța de control judiciar. Competența materială a instanței de rejudecare.
- Retragere plângere prealabilă. Plată cheltuieli judiciare avansate de stat.
- Acord de recunoaștere. Încadrarea juridică nelegală.
- Latura civilă a cauzei penale. Despăgubiri pentru daune materiale și pentru daune morale în cazul unui accident de circulație soldat cu decesul unei persoane. Caracterul necesar și rezonabil al despăgubirilor pentru daune materiale .
- Judecarea cauzei fără participarea procurorului competent potrivit legii

Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

- **Neînscrierea la masa credală a debitorului cu o creanță anterioară deschiderii procedurii. Consecințe juridice.**
- **Suspendarea judecării până la definitivarea cercetărilor penale în altă cauză.**
Condiții necesare.
- **Revizuire. Contrarietate de hotărâri. Condiții necesare.**
- **Contestație în anulare. Inadmisibilitate.**

Secția I Civilă

- **Recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 din noul Cod de procedură civilă, exercitat împotriva sentinței, prin care s-a constatat perimată acțiunea. Condiția pe care trebuie să o îndeplinească cererea de repunere pe rol a cauzei pentru a produce o întrerupere a termenului reglementat de art. 416 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă. Calculul termenului de perimare a acțiunii.**
- **Asigurări sociale. Contestarea deciziilor comisiilor medicale de contestații.**
- **Decăderea reclamantului din proba cu expertiză**
- **Legea nr. 10/2001. Măsurile reparatorii statuate de legiuitorul român prin Legea nr. 10/2001 trebuie să fie juste și echitabile. Principiul „prevalenței restituirii în natură”.**
- **Încheierea prin care s-a respins recuzarea**

Decizii Relevante

Trimestrul II 2018

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

[1] Citare nelegală inculpat. Trimitere spre rejudecare.

Index tematic: Cod procedură penală

- **Legislație relevantă :** art.259 alin.1 Cod procedură penală, art.421 pct.2 lit.b Cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

În cazul în care judecarea cauzei la prima instanță a avut loc în lipsa inculpatului, care nu a fost legal citat și a fost reprezentat de un avocat din oficiu, fiind astfel în imposibilitate de a se prezenta la instanța de fond, în condițiile în care această instanță nu a dispus citarea sa și la adresa comunicată de Inspectoratul de Poliție înainte de pronunțarea sentinței penale de către prima instanță, este incident motivul de apel prevăzut de dispozițiile art.421 pct.2 lit.b Cod procedură penală.

Identificare:

Prin sentința penală nr.213 din data de 24 martie 2016 pronunțată de Tribunalul D, s-a dispus condamnarea inculpatului MN la pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare.

În temeiul art.83 Cod penal anterior, s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.67 din 21.03.2011 pronunțată de către Tribunalul V și s-a dispus executarea acesteia alături de pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare, urmând ca inculpatul să execute 4 ani și 6 luni închisoare.

Pentru a hotărâ astfel, instanța de fond a reținut pe baza actelor și lucrărilor cauzei că, prin rechizitoriul nr.13/D/P/2013 înregistrat la Tribunalul D a fost trimis în judecată pe inculpatul MN, cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.367 alin.1 Cod penal, art.47 Cod penal rap. la art.270 alin.1 din Legea nr.86/2006, art.270 alin. 2 lit.a din Legea nr.86/2006, art.270 alin.3 din Legea nr.86/2006, cu aplicarea art. 38 alin.1 Cod penal, art.15 alin.1 și 2 din Legea nr.187/2012 rap. la art.83 Cod penal anterior.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel parchetul și inculpatul.

Prin decizia penală nr.1401 din data de 29 noiembrie 2016 pronunțată de CAP, în baza art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală, s-au admis apelurile declarate de parchet și inculpat, a fost desființată în parte sentința apelată.

Împotriva deciziei penale nr.1401 din data de 29 noiembrie 2016 a formulat contestație în anulare condamnatul MN, care a fost admisă prin decizia penală nr.119 din data de 7 februarie 2018 pronunțată de CAP, cu consecința rejudecării apelurilor declarate.

Curtea, examinând hotărârea apelată, după admiterea contestației în anulare, pe baza actelor și lucrărilor dosarului, în raport de criticile invocate de apelanți, dar și din oficiu sub toate aspectele, a constatat că apelurile declarate sunt fondate pentru următoarele considerente:

Astfel, Curtea a reținut că, prin decizia penală nr.119/07.02.2018, a fost admisă contestația în anulare formulată de condamnatul MN, apelantul inculpat din cauză, cu privire la decizia penală nr.1401/29.11.2016, care a fost desființată și s-a dispus citarea condamnatului și a intimatelor părți civile.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea a reținut, în esență, că avocatul ales al contestatorului a depus la dosar originalul adeverinței nr.58/10.01.2018 eliberată de Primăria municipiului H din Republica Moldova și copia actului de identitate al contestatorului, iar din aceste acte rezultă că domiciliul contestatorului MN a fost în municipiul H, strada L, nr.53, Republica Moldova, începând cu data de 03.08.2015.

S-a mai reținut că pe parcursul judecării apelului inițial, declarat de avocatul din oficiu al contestatorului, acesta din urmă a fost citat ca inculpat apelant la adresa din municipiul H, strada M, nr.1, Republica Moldova, iar pe parcursul soluționării în fond a cauzei, inculpatul MN, apelantul din cauză, a fost citat tot la adresa din strada M, deși la data de 23.02.2016 a fost depusă la dosarul de fond de la Tribunalul D, pentru termenul de judecată din data de 02.03.2016, o adresă emisă de Inspectoratul de Poliție H, Republica Moldova, din care rezultă că domiciliul inculpatului era în strada L, nr.53.

Curtea a mai reținut că inculpatul apelant MN nu a mai fost citat de instanța de fond și la adresa de domiciliu indicată de Inspectoratul de Poliție H după primirea relațiilor de la această instituție, procedura fiind apreciată ca legal îndeplinită de prima instanță, cu consecința audierii martorilor prezenți și a constatării cercetării judecătorești ca fiind terminată, după care pronunțarea a fost amânată succesiv la termenele din 09.03.2016, 17.03.2016 și 24.03.2016, la ultimul termen fiind pronunțată sentința penală nr.213/24.03.2016.

Curtea a constatat că la instanța de fond inculpatul apelant MN a fost reprezentat de avocat din oficiu.

În ceea ce privește primul motiv de apel invocat de inculpatul MN prin avocatul ales, Curtea a reținut că judecarea cauzei la prima instanță a avut loc în lipsa acestui inculpat, care nu a fost legal citat și astfel a fost în imposibilitate de a se prezenta la instanța de fond, în condițiile în care această instanță nu a dispus citarea sa și la adresa din municipiul H, strada L, nr.53, Republica Moldova, comunicată de Inspectoratul de Poliție H, Republica Moldova, la data de 23.02.2016, înainte de pronunțarea sentinței penale nr.213/24.03.2016.

În aceste condiții, Curtea a reținut că în cauză este incident motivul de apel prevăzut de dispozițiile art.421 pct.2 lit. b Cod procedură penală, care stabilește trimiterea obligatorie a cauzei spre rejudecare la prima instanță, pentru că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate.

Față de aceste considerente, în baza art.421 pct.2 lit.b Cod procedură penală, Curtea a admis apelurile declarate de parchet și de inculpatul MN, a desființat în totalitate sentința apelată, și a dispus trimiterea cauzei la prima instanță pentru rejudecare, cu citarea legală a tuturor părților.

În ceea ce privește motivele invocate în apelul declarat de parchet, precum și celelalte motive invocate de inculpat, Curtea a reținut că nu mai este necesară analizarea lor, față de soluția de desființare cu trimitere pentru rejudecare, instanța de fond urmând a le avea în vedere cu ocazia rejudecării cauzei.

*Autorul sintezei,
Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu*

[2] Redeschiderea urmăririi penale

Index tematic: *Codul de procedură penală*

Legislație relevantă : art. 335*) al. 4 din Legea Nr. 135*) din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

Aplicarea prioritara a dispozițiilor art. 335 al. 6 Cod procedură penală în raport cu dispozițiile art. 335 al. 4 din Codul de procedură penală în pronunțarea redeschiderii urmăririi penale

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Încheierea din data de 11 aprilie 2018*

La data de 11.04.2018, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Ploiești, a admis în temeiul art. 335 alin 6 din Codul de procedură penală, excepția inadmisibilității sesizării de redeschidere a urmăririi penale adresată judecătorului de cameră preliminară, formulată de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, redeschidere dispusă prin:

ORDONANȚA nr. .../II/6/2018 din 14.02.2018 de infirmare parțială a ordonantei nr .../P/2017 din 12.02.2018 a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și de redeschidere a urmăririi penale, cu privire la suspecta BAR și a respins în consecință, ca inadmisibilă, sesizarea de redeschidere a urmăririi penale adresată judecătorului de cameră preliminară, formulată de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, **ordonanța nr. .../P/2017 din 12.02.2018 nefiind comunicată suspectei anterior datei de 14.02.2018.**

În drept, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții, a reținut că potrivit dispozițiilor art. 335*) din Legea Nr. 135*) din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură penală, intrată în vigoare la 01.02.2014, rep., se stabilește că în măsura în care procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, *că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea*, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.

Potrivit dispozițiilor art. 335*) al. 4 din Legea Nr. 135*) din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură penală, redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Judecătorul de cameră

preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, cu citarea suspectului sau, după caz, a inculpatului și cu participarea procurorului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.

Potrivit dispozițiilor art. 335*) al. 4 indice 1, din Legea Nr. 135*) din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară, soluționând cererea de confirmare, verifică legalitatea și temeinicia ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate. Încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă.

Cu toate acestea, potrivit dispozițiile art. 335*) al. 6 din Legea Nr. 135*) din 1 iulie 2010 privind Codul de procedură penală, dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția infirmă soluția de netrimitere în judecată și dispune redeschiderea urmăririi penale, *anterior comunicării ordonanței care cuprinde această soluție*, redeschiderea urmăririi penale *nu este supusă confirmării* judecătorului de cameră preliminară.

Observând aceste ultime dispoziții, s-a constatat că în cauza supusă analizei, redeschiderea urmăririi penale nu era supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară.

Astfel, din actele dosarului penal a rezultat că infirmarea a fost dispusă de către Procurorul General la data de 14.02.2018 împotriva ordonanței emisă la 12.02.2018 de către procurorul de caz. În acest interval și nici ulterior datei de 14.02.2018, la dosar nu s-a regăsit dovada de comunicare a soluției de clasare dispusă la data de 12.02.2018 cu suspecta BAR

Raportând astfel disp. art. 336 C. pr. pen, la situația de fapt rezultată din verificarea actelor dosarului, situație din care au rezultat că intimătei suspecte nu i-a fost comunicată ordonanța de clasare din 12.02.2018, s-a constatat că sunt aplicabile disp. art. 335 alin 6, care stabilesc faptul că redeschiderea urmăririi penale nu este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, dat fiind faptul că procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția a infirmat soluția de netrimitere în judecată și a dispus redeschiderea urmăririi penale, la 14.02.2018, deci *anterior comunicării ordonanței din 12.02.2018, care cuprinde această soluție*, redeschiderea urmăririi penale *nefiind așadar în acest caz, supusă confirmării* judecătorului de cameră preliminară.

Autorul sintezei,

Judecător Cătălin Constantin Mihai

[3]. Modificare pedepse. Posibilitatea efectuării contopirii pedepselor pentru prima dată de către instanța de control judiciar. Competența materială a instanței de rejudecare.

Index tematic: *Cod procedură penală*

Legislație relevantă : *Art. 585 Cod procedură penală. Art. 47 alin. 2) Cod procedură penală.*

Rezumatul problemei de drept:

Modificarea de pedepse ca urmare a concursului de infracțiuni nu este condiționată de începerea executării pedepsei a cărei modificare se are în vedere, fiind suficientă, potrivit art. 585 alin. 1) C.p.p. să se fi procedat la punerea în executare a hotărârii de condamnare la pedeapsa închisorii prin emiterea mandatului de executare a pedepsei închisorii, potrivit art. 555 alin. 1) C.p.p..

Dacă prima instanță investită cu cererea de modificare pedepse a apreciat că nu se poate proceda la efectuarea contopirii de pedepse, pe motiv că persoana condamnată nu s-ar afla în executarea pedepsei a cărei modificare se solicită, admitând calea de atac a contestației, instanța de control judiciar dispune rejudecarea cauzei de către prima instanță, fiind incidentă Decizia nr.

70/2007 pronunțată în recurs în interesul legii de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dacă soluționarea în primă instanță a cererii de modificare pedepse s-a efectuat de către o instanță ierarhic superioară instanței competente material, excepția necompetenței materiale nu mai poate fi invocată în calea de atac, fiind depășit momentul procesual până la care aceasta poate fi invocată, potrivit disp. art. 47 alin. 2) C.p.p..

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie

Decizia penală nr.121 din 27 aprilie 2018

Prin sentința penală nr. 31 din data de 16 ianuarie 2018 pronunțată de tribunal, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de contopire pedepse formulată de petenta condamnată T.I.M, (...), prin apărător ales.

În baza art. 275 Cod procedură penală, a fost obligată petenta-condamnată la plata sumei de 200 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut pe baza actelor și lucrărilor cauzei că prin cererea înregistrată pe rolul tribunalului T.I.M. (...), a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună contopirea pedepselor care au făcut obiectul MEPÎ nr. 766/21.07.2014, emis în baza sentinței penale nr. 717/01.07.2014, a T.P. definitivă prin necontestare, cu pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 703/27.03.2017 a J.P., rămasă definitivă prin decizia nr. 1295/20.11.2017, a Curții de Apel Ploiești.

În motivarea cererii, condamnată a arătat că pedepsele aplicate sunt concurente, solicitând anularea mandatelor de executare a pedepsei închisorii emise anterior.

În dovedirea cererii de contopire persoana condamnată a depus la dosarul cauzei copia MEPÎ nr. 766/21.07.2014, copia minutei 1295/2017 pronunțată la data de 20.11.2017 de către Curtea de Apel Ploiești, sentința penală nr.703/13.03.2017 pronunțată de J.P., sentința penală nr. 717/01.07.2014, pronunțată de T.P., sentința penală nr. 2220/24.11.2015 a J.P. prin care petenta a fost liberată condiționat.

Instanța din oficiu a dispus atașarea copiei deciziei penale 1295/20.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, prin care sentința penală nr. 703/27.03.2017 pronunțată de J.P. a rămas definitivă, solicitându-se totodată copia MEPÎ emis în conformitate cu această ultimă sentință, mandat ce se solicită a fi anulat pe calea prezentei cereri de contopire.

Ca urmare a solicitărilor instanței de fond, J.P. a înaintat copia MEPÎ nr. 813/21.11.2017 cu mențiunea că nu a fost confirmată punerea în executare a acestuia.

Examinând cererea condamnatei, prin prisma dispozițiilor ce reglementează instituția contopirii pedepselor, instanța de fond a constatat că în cauză nu sunt îndeplinite dispozițiile art. 39 alin.1. lit. b Cod penal și art. 38 alin.1. Cod procedură penală privind concursul de infracțiuni, după cum urmează:

Prin sentința penală nr.717 din 1.07.2014, T.P., în temeiul art.585 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, cu aplic art. 5 noul Cod penal, a fost admisă cererea de contopire formulată de condamnată T.I.M. și în consecință:

S-a constatat că prin sentința penală nr.199/05.06.2012. pronunțată de T.P., în dosarul nr. 969/105/2012, definitivă prin decizia penală nr. 295/01.10.2013 a I.C.C.J. petenta a fost condamnată la pedeapsa **de 6 ani închisoare** și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute 64 lit.a,b Cod penal.

S-a repus în individualitatea ei această pedeapsă rezultantă, în pedepsele componente de :

- **4 (patru) ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 7 alin.1 din Legea nr.39/2003,cu aplicarea art. 74 lit.a și art. 76 lit.b cod penal, infracțiunea de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup , faptă din perioada anilor 2008-2009 .

- **6 (șase) ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 215 alin.1,2,3,5 cod penal cu aplic. art. 41 alin.2 cod penal , art.74 lit. a și art.76 lit. a Cod penal, complicitate la infracțiunea de înșelăciune, în formă continuată, faptă din perioada anilor 2008-2009, prejudiciu : 257.416,25 lei.

Conform art. 65 Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit.a,b Cod penal cu excepția dreptului de a alege pe o durată de 3 (trei) ani după executarea pedepsei principale.

- **2 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.26 Cod penal rap. la art. 290 alin.1 cod penal cu aplicarea art. 41 alin.2 cod penal, cu aplic. art. 74 lit.a și art. 76 lit.e cod penal, complicitate la infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, în formă continuată, faptă din perioada anilor 2008-2009 .

S-a constatat că prin sentința penală nr. 64/14.02.2011 pronunțată de T.P., în dosarul nr. 2955/105/2010, desființată în latura penala prin d.p. 146 / 06.10.2011 a Curții de Apel Ploiești, definitivă prin decizia penală nr. 2065/13.06.2012 a I.C.C.J. petenta a fost condamnată la pedeapsa de 5 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute 64 lit. a, b Cod penal.

S-a repus în individualitatea ei această pedeapsă rezultantă, în pedepsele componente de :

- **4(patru) ani** și 2(doi) ani interzicerea drepturilor prevăzute de disp. art. 64 literele a și b cu excepția drepturilor de a alege, ca pedeapsă complementară pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup prev. de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 cu aplic. art. 74 al.1 lit. a și c Cod penal și art. 76 Cod penal.

- **5(cinci) ani** și 2(doi) ani interzicerea drepturilor prevăzute de disp. art. 64 literele a și b cu excepția drepturilor de a alege, ca pedeapsă complementară pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune art. 26 Cod penal, rap. la art.215 alin.1,2,3,5 Cod penal, cu aplic. art. 74 al.1 lit. a și c Cod penal și art. 76 Cod penal.

- **2(două) luni** pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art. 26 Cod penal, rap. la art. 290 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal, cu aplic. art. 74 al.1 lit. a și c Cod penal și art. 76 Cod penal.

- **2(două) luni** pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la uz de fals prev. de art. 26 Cod penal, rap. la art.291 Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 Cod penal, cu aplic. art. 74 al.1 lit. a și c Cod penal și art. 76 Cod penal.

În temeiul art. 35 al. 3 Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară de 2(doi) ani interzicerea drepturilor prevăzute de disp. art. 64 literele a și b cu excepția drepturilor de a alege.

S-a constatat că prin sentința penală nr. 1750 din 05.09.2013 pronunțată de J.P. în dosarul nr. 29432/281/2012, definitivă prin nerecurare, petenta a fost condamnată la pedeapsa de **un an închisoare**.

S-a repus în individualitatea ei această pedeapsă rezultantă, în pedepsele componente de :

- **un an închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere, prev. de art. 213 alin.1 Cod penal, fapta din perioada noiembrie 2009.

- **un an închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art.290 alin.1 Cod penal, fapta din perioada noiembrie 2009.

S-au constatat concurente infracțiunile pentru care s-au aplicat pedepsele mai sus menționate

În baza art. 36 alin.1 Cod penal au fost contopite pedepsele descontopite mai sus, urmând ca în baza art.33 și 34 lit. b Cod penal, condamnată să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de : 6 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art.64 lit. a, b Cod penal (cu excepția dreptului de a alege) după executarea pedepsei principale.

În baza art.71 Cod penal i-au fost interzise condamnatei drepturile prev. de art.64 lit. a, b Cod penal, (cu excepția dreptului de a alege), pe durata executării pedepsei principale.

În baza art.36 alin.3 Cod penal s-a dedus perioada executată de la 15.06.2012 la zi.

În baza art.350 Cod procedură penală a fost menținută starea de arest a condamnatei.

S-au menținut restul dispozițiilor hotărârilor sus-menționate.

S-a dispus anularea mandatelor de executare a pedepselor nr. 101/14.062012 și 264/07.10.2013 emise de T.P. și nr. 2097/2013 din data de 30.09.2013 emis de J.P. și emiterea unui nou mandat de executare conform noilor dispoziții.

Instanța de fond a constatat că pedeapsa rezultantă de 6 ani închisoare **a fost executată de petentă în intervalul 15.06.2102-03.12.2015** când a fost liberată condiționat din Penitenciarul T., apreciind că pedeapsa de 6 ani închisoare se consideră executată la data **de 15.06.2018**.

În ceea ce privește pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare, stabilită de executat conform **MEPÎ nr. 813/2017**, emis de J.P., s-a constatat că acest mandat nu a fost pus în executare, cu

privire la această pedeapsă petenta depunând la dosar doar copia minutei sentinței penale în baza căreia a fost emis acest mandat.

Prima instanță a reținut că pedeapsa pronunțată printr-o hotărâre definitivă poate fi modificată, **dacă la punerea în executare a hotărârii de condamnare sau în cursul executării pedepsei** se constată pe baza unei alte hotărâri definitive existența concursului real sau ideal de infracțiuni. Drept urmare în procesul de analiză a cazului de modificare a pedepsei ca urmare a existenței concursului de infracțiuni, **sesizarea trebuie făcută în momentul în care s-a pus în executare hotărârea de condamnare la pedeapsa închisorii sau în cursul executării pedepsei închisorii.**

Totodată, a apreciat că în cauză hotărârea de condamnare la pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 703/27.03.2017 a J.P., definitivă prin decizia penală nr. 1295/20.11.2017 a Curții de Apel Ploiești, nu a fost pusă în executare, astfel că această pedeapsă nu poate fi modificată chiar dacă în raport de data comiterii faptelor se constată că aceste pedepse sunt concurente cu cele stabilite prin MEPÎ nr. 766/21.07.2014. În raport de aceste considerente, T.P. a respins ca neîntemeiată cererea de contopire pedepse formulată de petenta condamnată T.I.M..

În baza art. 275 Cod procedură penală a dispus obligarea petentei condamnate la plata sumei de 200 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva sentinței penale nr. 31 din data de 16 ianuarie 2018 pronunțate de T.P. au formulat contestație Parchetul de pe lângă T.P. și, în numele petentei-condamnate T.I.M., apărătorul ales care i-a asigurat asistență juridică în fața primei instanțe, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești în data de 19.02.2018 sub nr. 8496/105/2017.

(...)

În ceea ce privește contestația formulată de Parchetul de pe lângă T.P., Curtea, în baza art. 425¹ alin. 7) pct. 2) C.p.p., având în vedere Decizia nr. 70/2007 pronunțată în recurs în interesul legii de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmează a o admite, cu consecința desființării sentinței penale nr. 31/16.01.2018 pronunțate de T.P. în dosarul nr. 8496/105/2017, desființează și rejudecării cauzei de către T.P., pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Curtea constată că, deși cererea de contopire pedepse a fost respinsă ca neîntemeiată, de unde s-ar deduce că, în urma analizei condițiilor concursului de infracțiuni, ca formă a pluralității de infracțiuni, prima instanță ar fi ajuns la concluzia că nu sunt îndeplinite, în realitate, analizând considerentele sentinței penale apelate, se constată că s-a avut în vedere o inadmisibilitate a cererii de contopire, apreciindu-se că nu este întrunită condiția expusă în preambulul art. 558 C.p.p., și anume, ca persoana condamnată să se afle la momentul punerii în executare a hotărârii (sentina penală nr. 703/27.03.2017 a J.P., definitivă prin decizia penală nr. 1295/20.11.2017 a Curții de Apel Ploiești, în cazul de față) prin care s-a pronunța pedeapsa a cărei modificare se solicită, sau chiar în cursul executării acestei pedepse. Astfel, se arată că sentința penală nr. 703/27.03.2017 a J.P., definitivă prin decizia penală nr. 1295/20.11.2017 a Curții de Apel Ploiești nu a fost pusă în executare, ceea ce împiedică modificarea pedepsei aplicate prin aceasta. Or, așa cum se arată și în motivele de contestației prezentate de Ministerul Public, potrivit art. 555 alin. 1) C.p.p., punerea în executare a pedepsei închisorii se face prin emiterea mandatului de executare, act procedural care a fost emis în cazul de față, fiind vorba despre M.E.P.I: nr. 813/21.11.2017 al J.P., aflat la dosar (fila 112 dosar primă instanță) de care, prin urmare, prima instanță avea cunoștință.

Curtea a apreciat că cele statuate prin Decizia nr. 70/2007 pronunțată în recurs în interesul legii de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, sunt aplicabile și în prezenta cauză, contopirea unor pedepse neputându-se realiza pentru prima dată în calea de atac, nefiind incidentă una dintre cele două ipoteze în care instanța supremă a admis contrariul: dacă prima instanță a dispus ea însăși contopirea sau, dacă fiind legal investită, a omis să se pronunțe în această privință.

Curtea a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare T.P., deși sentința penală rămasă cea din urmă definitivă a fost pronunțată de J.P. (art. 585 alin. 2 C.p.p.), fiind depășit momentul până la care, potrivit art. 47 alin. 2) C.p.p., necompetența materială ierarhic superioare putea fi invocată.

(...)

*Autorul sintezei,
Judecător Anca Saru*

[4] Retragerere plângere prealabilă. Plată cheltuieli judiciare avansate de stat.

Index tematic: Cod procedură penală

- **Legislație relevantă :** art.275 alin.1 lit.b Cod procedură penală
- art.158 Cod penal
- art.378 al.1 lit.c Cod penal

Rezumatul problemei de drept:

În cazul în care a intervenit retragerea plângerii prelabile pentru săvârșirea infracțiunii de abandon de familie, persoana vătămată este cea care trebuie obligată la plata cheltuielilor judiciare către stat și nu inculpatul, fiind aplicabile dispozițiile art.275 alin.1 pct.2 lit.b Cod procedură penală și nu cele prevăzute de art.275 alin.1 pct.2 lit.d Cod procedură penală.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 630 din 04 iunie 2018*

Prin sentința penală nr.465 din data de 23 februarie 2018 pronunțată de Judecătoria P, în baza art.16 alin.1 lit.g Cod procedură penală, s-a dispus încetarea procesului penal privind pe inculpatul CAE, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.378 alin.1 lit.c Cod penal, având în vedere retragerea plângerii părții vătămate, iar în baza art.275 alin.2 lit.d Cod procedură penală, inculpatul a fost obligat la plata sumei de 300 lei.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria P nr.583/P/2017, din data de 22.09.2017 verificat sub aspectul legalității și temeiniciei, s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a trimis în judecată, în stare de libertate, inculpatul CAE, pentru infracțiunea de abandon de familie prev. de art.378 al.1 lit.c Cod penal.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut, în esență, că, prin plângerea formulată la data de 23.05.2016, DAI a solicitat efectuarea de cercetări față de CAE (fostul soț) sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abandon de familie prev. de art. 378 al.1 lit.c Cod penal, întrucât din luna ianuarie a anului 2015 și până în prezent acesta nu a achitat pensia de întreținere în favoarea minorului CEN, la plata căreia a fost obligat prin sentința civilă nr.12659/30.11.1999 a Judecătoriei P.

Audiat în cauză, inculpatul a recunoscut fapta comisă, susținând că neplata pensiei de întreținere s-a datorat faptului că nu are un loc de muncă stabil și mai are în întreținere un copil minor din actuala căsătorie.

După parcurgerea procedurii de cameră preliminară, prin încheierea pronunțată la data de 08.11.2017, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și legalitatea sesizării instanței, dispunând începerea judecății.

La data de 25.01.2018, fiind audiată în fața instanței de fond, numita DAI, în calitate de reprezentant legal al minorului, a arătat că i-a fost achitată pensia de întreținere restantă și înțelege să-și retragă plângerea formulată împotriva acestuia. A depus la dosar și factura fiscală nr. .../25.01.2018 din care rezultă achitarea sumei restante.

În consecință, în baza art.396 al.6 Cod procedură penală rap. la art.16 al.1 lit.g Cod procedură penală, instanța de fond a încetat procesul penal privind pe inculpatul CAE pentru săvârșirea infracțiunii de abandon de familie, prev. de art.378 alin.1 lit.c Cod penal, în cauză intervenind retragerea plângerii părții vătămate.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria P, criticând-o pentru nelegalitate, cu motivarea că în mod greșit instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art.275 pct.2 lit.d Cod procedură penală, privitor la obligarea la cheltuieli judiciare, având în vedere

că persoana vătămată și-a retras plângerea, astfel că erau aplicabile dispozițiile art.275 alin.1 lit.b Cod procedură penală, urmând să fie obligată persoana vătămată la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Curtea, examinând hotărârea apelată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, potrivit dispozițiilor art.420 alin.8 C.pr.pen., în raport de criticile invocate de apelant, dar și din oficiu sub toate aspectele, a constatat că apelul declarat este fondat, pentru următoarele considerente:

Astfel, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art.275 alin.1 pct.2 lit.b Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate, în caz de încetare a procesului penal, de către persoana vătămată, în caz de retragere a plângerii prealabile.

În cauza de față, la termenul de judecată din data de 25.01.2018 de la instanța de fond, reprezentantul legal al minorului CEN, respectiv DAI, a arătat că inculpatul i-a achitat restul sumei de bani reținute în actul de sesizare, astfel că își retrage plângerea prealabilă formulată împotriva acestuia.

Având în vedere că pentru infracțiunea pentru care inculpatul a fost trimis în judecată acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar potrivit dispozițiilor art.158 Cod penal, retragerea plângerii prealabile poate interveni până la pronunțarea unei hotărâri definitive, Curtea a reținut că în mod greșit a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare către stat, față de dispozițiile art.275 alin.1 pct.2 lit.b Cod procedură penală.

Față de aceste considerente, în baza art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, Curtea a admis apelul declarat de parchet, a desființat în parte sentința apelată și a înlăturat din cuprinsul sentinței apelate dispoziția de obligare a inculpatului la plata sumei de 300 lei, reprezentând cheltuieli judiciare către stat, obligând persoana vătămată la plata acestei sume.

Autorul sintezei

Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu

[5] Acord de recunoaștere. Încadrarea juridică nelegală.

Index tematic: *Cod procedură penală*

Legislație relevantă : art. 480-485 cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

În situația încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției inculpatul trebuie să accepte încadrarea juridică a faptei. care a făcut obiectul negocierii. Instanța nu poate schimba încadrarea juridică a faptelor și validarea acordului de recunoaștere a vinovăției, prin raportare la noua încadrare juridică și nici nu o poate aprecia ca reprezentând o eroare materială

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 594 din 22 mai 2018*

Prin sentința penală nr. 121 din data de 12 martie 2018 pronunțată de Tribunalul P. în baza art. 485 al. 1 lit. b Cod procedură penală, s-a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat la data de 13.12.2017 în dosarul .../P/2017 al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J., D.N.A. – Serviciul Teritorial P. și s-a trimis dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale privind pe inculpatul H.R.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut pe baza actelor și lucrărilor cauzei că, prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 15.12.2017, sub nr. 8973/105/2017, Parchetul de pe

lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial P., a sesizat instanța cu acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat în dosarul nr. .../P/2017.

Prin acordul de mai sus s-a reținut că fapta inculpatului HR, conducător auto în cadrul Primăriei C, constând în aceea că, în perioada 07.07.2010 - 31.07.2015, în calitate de funcționar ce deservea autoturismul de serviciu al inculpatului T.H.L., în mod repetat și în baza aceleiași rezoluții infracționale, a preluat de la angajații A.S., unitate aflată în subordinea Primăriei C., un nr. de 1.409 bonuri valorice carburant a 50 lei fiecare, în valoare totală de 73.450 lei, aferentă cantității de 12.347,462 litri carburanți, pe care gestionarul și le-a însușit la instigarea primarului localității, în interesul acestuia, întrunește elementele constitutive ale complicității la săvârșirea infracțiunii de delapidare, prev. de art. 48 alin.1 Cp rap. la art. 295 alin.1 Cod penal cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal, iar cea constând în aceea că, în perioada 17.06.2013-20.09.2013, a semnat un nr. de 61 foi de parcurs care atestau în mod nereal împrejurări necorespunzătoare adevărului, respectiv folosirea carburantului pentru deservirea tractorului cu nr. vechi de înmatriculare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 322 alin.1 Cod penal cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal și art. 5 alin. 1 Cod penal (61 acte materiale), ambele cu aplic. art. 38 alin.1 Cod penal

În ceea ce privește limitele pedepsei prevăzute de lege, unitatea de parchet a avut în vedere că fapta de delapidare, prev. de art. 295 alin.1 Cod penal, se pedepsește cu închisoare de la 2 ani la 7 ani iar fapta de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 322 alin.1 Cod penal se pedepsește conform vechiului Cod penal (lege mai favorabilă) cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Potrivit art. 480 al. 4 Cod procedură penală, inculpatul beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor pedepsei, sens în care limitele pedepsei aplicabile în cazul de față sunt între 1 an și 4 luni și 4 ani și 8 luni în cazul infracțiunii de delapidare și între 2 luni și 1 an și 4 luni în cazul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Decizia nr. 7/2016 a Curții Constituționale stabilește că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă - identificată ca fiind legea veche sau legea nouă - iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea nouă, conform art. 3 din Codul penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Pedeapsa rezultantă cu privire la care s-a ajuns la un acord între inculpat și procuror este închisoarea de 2 ani și 3 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, potrivit dispozițiilor art. 91 din Codul penal.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut că soluția cu privire la care s-a ajuns la acord între inculpat și procuror este nelegală față de greșita încadrare juridică a faptelor de fals în înscrisuri sub semnătură privată, instanța de judecată neputând proceda la schimbarea încadrării juridice și validarea acordului de recunoaștere a vinovăției prin raportare la noua încadrare juridică care nu a făcut obiectul negocierii.

Deși în mod corect a stabilit procurorul de caz că legea penală mai favorabilă pentru faptele de fals în înscrisuri sub semnătură privată este vechiul cod penal, în momentul în care a realizat încadrarea juridică a menționat că fapta inculpatului H.R., conducător auto în cadrul Primăriei C., constând în aceea că, în perioada 17.06.2013-20.09.2013, a semnat un nr. de 61 foi de parcurs care atestau în mod nereal împrejurări necorespunzătoare adevărului, respectiv folosirea carburantului pentru deservirea tractorului cu nr. vechi de înmatriculare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 322 alin.1 Cod penal cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal și art. 5 alin. 1 Cod penal (61 acte materiale), invocându-se astfel prevederile Legii 286/2009 în loc de cod penal anterior. S-a impus astfel să se rețină prev. art. 290 al. 1 cod penal anterior cu aplic. art. 41 al. 2 cod penal anterior.

Pe de altă parte a menționat procurorul de caz: „În ceea ce privește limitele pedepsei prevăzute de lege parchetul a avut în vedere că fapta de delapidare, prev. de art. 295 alin.1 Cod penal se pedepsește cu închisoare de la 2 ani la 7 ani iar fapta de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 322 alin.1 Cod penal se pedepsește conform vechiului Cod penal (lege mai favorabilă) cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Instanța de fond a reținut că infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 alin. 1 Cod penal de la 1969 (lege mai favorabilă) se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă iar nu doar cu închisoare astfel cum a constatat procurorul prin acord astfel că acesta a omis să aibă în vedere la stabilirea pedepsei că legiuitorul a prevăzut pedepse alternative pentru infracțiunea de mai sus.

Față de aceste considerente, în baza art. 485 al. 1 lit. b Cod procedură penală, instanța de fond a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat la data de 13.12.2017 în dosarul 223/P/2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești și va trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale privind pe inculpatul H.R..

Împotriva sentinței penale nr. 121 din data de 12 martie 2018 pronunțată de Tribunalul P. au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, DNA – Serviciul Teritorial P..

Procurorul a susținut în esență că la momentul tehnoredactării acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat cu inculpatul HR deși în motivare s-a reținut că lege penală mai favorabilă pentru infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată - legea veche, dintr-o eroare materială evidentă, când s-a consemnat încadrarea juridică a faptei, s-a trecut art. 322 alin. 1 Cp., cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cp., în loc de art. 290 alin. 1 cod penal anterior., cu aplicarea art. 41 alin. 2 cod penal anterior.

Examinând această cale de atac, prin prisma criticilor invocate, a dispozițiilor art. 417 alin. 2 Cod proc. penală și, ținând cont de actele și lucrările dosarului, Curtea a respins-o ca nefondată, așa cum se va arăta în continuare:

Având în vedere disp. art. 482 Cod proc. penală, s-a constatat că soluția cu privire la care s-a ajuns la acord între inculpat și procuror este nelegală, aceasta deoarece, așa cum rezultă din normele juridice invocate mai sus, inculpatul trebuie să accepte încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

În speța de față însă inculpatul H.R. a acceptat încadrarea juridică pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva sa și nu încadrarea juridică reținută prin acordul de recunoaștere a vinovăției și care nu a făcut obiectul negocierii.

În această procedură instanța nu poate schimba încadrarea juridică a faptelor și validarea acordului de recunoaștere a vinovăției, prin raportare la noua încadrare juridică și nici nu poate fi apreciată ca reprezentând o eroare materială, așa cum susține procurorul.

De asemenea, și în ceea ce privește limitele de pedeapsă, Curtea a constatat că infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev. de art. 290 alin. 1 cod penal anterior (lege mai favorabilă) se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă și nu doar cu închisoare astfel cum a specificat procurorul prin acord, astfel, acesta a omis să aibă în vedere la stabilirea pedepsei că legiuitorul a prevăzut pedepse alternative pentru infracțiunea de mai sus.

Pentru aceste argumente, Curtea, în baza art. 421 pct.1 lit. b Cpod proc. penală, a respins prezenta cale de atac ca nefondată.

Văzând și disp. art. 275 alin.2 și 3 Cod proc. penală,

*Autorul sintezei,
Judecător Florentin Teișanu*

[6] Latura civilă a cauzei penale. Despăgubiri pentru daune materiale și pentru daune morale în cazul unui accident de circulație soldat cu decesul unei persoane. Caracterul necesar și rezonabil al despăgubirilor pentru daune materiale .

Index tematic: *Cod procedură penală*

Legislație relevantă : art. 421 alin. 1 pct. 1 lit. 1 C. pr. pen., art. 1391 alin. 2 C. civ., art. 1392 C. civ.

Rezumatul problemei de drept:

Despăgubirile acordate urmașilor unei persoane decedate ca urmare a unui accident rutier trebuie să aibă un caracter necesar și rezonabil, excluzându-se cheltuielile efectuate și care au o natură strict voluntară sau chiar voluptuarie.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie

Decizia penală nr. 704 din 20 iunie 2018

Prin sentința penală nr. 82 din 15.03.2018 pronunțată de Judecătoria T., s-au dispus următoarele:

În baza art. 19, 20, 23 și 397 CPP și art. 1357 și urm. Cod civil s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de părțile civile BC, BA, OE, BN, CG, în contradictoriu cu inculpatul SC și cu partea responsabilă civilmente SC E. SA.

Partea responsabilă civilmente SC E. SA a fost obligată la plata către părțile civile BC, BA, OE, BN, CG a sumei de 5.000 lei pentru fiecare, reprezentând daune materiale (cheltuieli de înmormântare și pomenirile ulterioare), precum și a următoarelor sume cu titlu de daune morale: 30.000 lei pentru partea civilă BN și câte 20.000 lei pentru părțile civile BC, BA, OE și CG.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut următoarele :

Prin Rechizitoriul cu nr. .../P/2015 din data de 13.12.2016 întocmit de Parchetul de pe lângă Judecătoria M. și înregistrat pe rolul Judecătoriei M. sub nr. .../262/2016 la data de 19.12.2016, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului SC, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpa prevăzută și sancționată de art. 192 alin. 2 Cod penal, victima fiind numită BV.

Latura penală a cauzei a fost soluționată prin sentința penală nr. 1553 din 28.09.2017 pronunțată de Judecătoria M. în dosar nr. .../262/2016 definitivă prin decizia penală nr. 1336/28.11.2017 a Curții de Apel Ploiești.

Prin sentința penală nr. 1553 din 28.09.2017 au fost disjuncte acțiunile civile formulate de părțile civile BC, BA, OE, BN, CG în contradictoriu cu inculpatul și cu partea responsabilă civilmente SC E. SA.

Persoanele vătămate BC, BA, OE, BN, CG s-au constituit părți civile în procesul penal prin cerere scrisă depusă în ședința publică din 14.09.2017 și prin declarații date în fața instanței în aceeași ședință, fiecare dintre ele cu suma de 50.000 lei reprezentând daune materiale și 500.000 euro daune morale.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri și testimonială la solicitarea părților civile.

Prin sentința penală nr. 1553 din 28.09.2017 pronunțată de Judecătoria M. în dosar nr. .../262/2016 definitivă prin decizia penală nr. 1336/28.11.2017 a Curții de Apel Ploiești, inculpatul SC fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpa, faptă din 21.08.2015, cu aplicarea art. 91 C. pen. privind suspendarea executării pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 92 C. pen. de 2 ani, calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Condamnarea a fost urmarea faptului că, la data de 21.08.2015, în jurul orei 10.00, inculpatul SC, în timp ce efectua manevra de mers înapoi cu autoutilitara marca Fiat cu număr de înmatriculare DB..... pe DC9A, pe raza localității I. din județul D., a accidentat pe numita BV care se afla pe partea carosabilă în calitate de pieton, accident ce a avut ca urmare moartea acesteia.

Instanța de fond a analizat cererea prin raportare la o culpă egală a inculpatului și a victimei. Culpă concurentă a victimei este obligatoriu a fi luată în considerare la stabilirea întinderii prejudiciului în baza art. 19 alin. 5 Cod procedura penală, Deciziei nr. 12/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și art. 1371 alin. 1 Cod civil potrivit cu care, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu le-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o.

Prejudiciul produs părților civile BC, BA, OE, BN, CG a fost consecința uciderii rudei lor prin accidentul produs de inculpat, incluzând o componentă materială (cheltuieli de înmormântare și

pomenirile ulterioare, conform declarațiilor de constituire parte civila) și una morală (constând în suferința produsă părților civile urmare a decesului victimei BV).

Din probele administrate în cauză, respectiv înscrisuri – bonuri fiscale aflate la dosar la filele 33 și urm., instanța de fond a reținut dovedită o sumă de 4500 lei prin raportare doar la cele ce conțin data emiterii, iar aceasta data este ulterioara datei săvârșirii faptei, adică 21.08.2015.

La aceasta sumă s-au adăugat bonurile și chitanțele aflate la filele 103-105 dosar, în cuantum de 1480 lei reprezentând contravaloare sicriu complet, transport și serviciu religios.

Nu a fost reținut onorariul plătit de părțile civile pentru un expert consilier (fila 32 dosar) întrucât nu s-a încadrat în noțiunea de dauna materială sau morală.

În baza înscrisurilor a rezultat o sumă de 5980 lei.

Cuantumul total al cheltuielilor de înmormântare și pomenirilor ulterioare nu poate fi însoțit exclusiv cu înscrisuri, părțile aflându-se în imposibilitatea obținerii unor dovezi în acest sens, dat fiind durerea mare suportată în momentele respective, dar și întinderea în timp și frecvența cu care se derulează obiceiurile religioase, aspecte ce pot determina pierderea unor înscrisuri sau chiar neeliberarea unor dovezi pentru fiecare plată efectuată.

În completarea probatoriului, instanța de fond a reținut din depozițiile martorilor audiați în cauză (filele 117-121 dosar) că părțile civile împreună s-au ocupat de organizarea înmormântării și a pomenirilor ulterioare, că obiceiurile creștinești au fost respectate, au fost organizate 6 pomeni pe an la fiecare pomana participând 50-60 de persoane, au fost cumpărate cele necesare de către toate părțile civile, dar au fost folosite și produse din gospodăria proprie. Costurile au fost approximate de martori la suma de 40.000 lei -50.000 lei (CAD, CAL).

În raport de cele expuse, instanța de fond a concluzionat că părțile civile au dovedit un prejudiciu material în cuantum total de 50.000 lei.

Întrucât victima a avut o culpa egală în producerea accidentului, suma la care părțile civile sunt îndreptățite este de 25.000 lei ce urmează a fi împărțită în mod egal între ele, rezultând din depozițiile martorilor că fiecare a contribuit în aceeași proporție la cheltuieli.

În privința daunelor morale, cu toate că s-a reținut că nu pot exista criterii obiective de cuantificare în bani a suferinței cauzate de un asemenea accident, suferință confirmată de declarațiile martorilor audiați, cuantumul daunelor morale trebuie stabilit în așa fel încât să nu conducă la îmbogățirea fără justă cauză a părții care le-a solicitat.

Instanța de fond a apreciat că suma de 60.000 lei pentru partea civilă BN și de 40.000 lei pentru fiecare dintre părțile civile BC, BA, OE și CG reprezintă în măsură suficientă o compensare a suferinței prin raportare la vârsta fiecărei părți civile, vârsta adultă, descendenții având și propriile familii în care își pot găsi suport moral, la faptul că soțul supraviețuitor a rămas singur și are nevoie de ajutor, la faptul că părțile au fost nevoite să-și reorganizeze viața prin pierderea ajutorului dat de mama decedată sau pentru a-și putea ajuta tatăl rămas singur. S-a avut în vedere și faptul că rezultatul păgubitor este consecința unei infracțiuni din culpa, iar nu a unei intenționate.

Cuantumul ce a fost acordat a fost redus la jumătate în baza considerentelor expuse mai sus, rezultând sumele de 30.000 lei pentru partea civilă B.N. și câte 20.000 lei pentru părțile civile BC, BA, OE și CG.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel părțile civile BC, BA, OE, BN și CG criticând-o pentru netemeinicie și învederând în esență, faptul că respectivele quantumuri ale sumelor de bani ce le-au fost acordate sunt prea mici pe de o parte față de cheltuielile materiale suportate, iar pe de altă parte față de suferințele morale la care au fost expuși.

Prin urmare, au cerut ca, în baza art. 421 alin. 2 lit. a Cod proc.pen. să se admită apelul formulat, să se desființeze în parte sentința atacată și să se majoreze cuantumul despăgubirilor pentru daune materiale la câte 50.000 lei pentru fiecare parte civilă, iar cuantumul despăgubirilor pentru daune morale la câte 500.000 Euro pentru fiecare parte civilă.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului prin prisma criticilor aduse de către apelanții părți civile, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. 2 Cod proc.pen., a constatat că apelurile sunt parțial fondate.

Astfel, în ceea ce privește despăgubirile pentru daunele materiale acordate părților civile rezultă în mod neîndoielnic din probele administrate pentru dovedirea acestora, așa cum a învederat instanța de fond, caracterul just și suficient al cuantumului lor.

Despăgubirile ce se acordă în acest caz sunt strict acelea necesare și rezonabile în situații de acest gen, din păcate nu puține. La astfel de cheltuieli s-a raportat instanța de fond, iar nu la acelea de natură strict voluntară sau care pot fi apreciate, conform unor păreri, având un caracter ostentativ sau măcar îndoielnic din punct de vedere estetic așa cum se întâmplă cu monumentele funerare ridicate pe marginea spațiului carosabil, deși locul acestora se află doar în spațiile destinate înmormântării persoanelor decedate.

De altfel, în aceeași ordine de idei, părțile civile nu au menționat nimic despre existența autorizației de construcție a respectivului monument funerar pe spațiul reprezentând domeniul public și despre contextul în care aceasta a fost obținută.

În orice caz, o sumă de 50.000 lei per capita cu caracter de despăgubiri pentru cheltuielile materiale suportate de decesul unei singure persoane este cu totul disproporționată față de sumele care se vehiculează în mod firesc și decent cu ocazia intervenirii unui asemenea eveniment tragic pentru orice aparținător.

Cu privire la despăgubirile pentru daunele morale suferite de către părțile civile, cererea acestora din urmă de majorare, deși justă într-o oarecare măsură, este cu mult mai disproporționată în concretețea sa decât aceea care viza despăgubirile pentru daune materiale.

Plecând de la principiul îndeobște recunoscut că nicio sumă, oricât de mare ar fi, nu poate compensa pierderea suferită de dispariția unei persoane dragi, astfel de cereri trebuie însă raportate de asemenea la limitele decenței și ale realităților socio-economice ale țării în care trăim. De aceea, în contextul în care practica judiciară constantă a Curții de Apel Ploiești acordă în favoarea unor persoane foarte apropiate de victima unui accident rutier sume de ordinul a câteva zeci de mii de euro fără culpa comună a victimei ca în cazul de față - sumele solicitate de către apelanți nu prezintă niciun fel de justificare.

Totuși, deoarece este de netăgăduit că decesul victimei a cauzat soțului și copiilor acesteia un prejudiciu prin pierderea sprijinului material și moral al familiei, dar și prin suferința psihică, emoțională intensă și de durată, Curtea apreciază că se impune majorarea cuantumului despăgubirilor acordate pentru daune morale prin dublarea sumelor respective.

Față de cele astfel reținute, Curtea în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod proc.pen. a admis apelurile declarate de către părțile civile: BC, BA, OE, BN, CG, împotriva Sentinței penale nr. 352 din data de 05.03.2018 pronunțată de Judecătoria M. pe care a desființat-o în parte și rejudecând a majorat sumele reprezentând despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite la care a fost obligată partea responsabilă civilmente SC E. SA de la 30.000 lei la 60.000 lei pentru partea civilă BN și de la câte 20.000 lei la câte 40.000 lei pentru părțile civile BC, BA, OE și C.G..

*Autorul sintezei
Judecător Mihai Viorel Tudoran*

[7] Judecarea cauzei fără participarea procurorului competent potrivit legii

Index tematic: Drept procesual penal

Legislație relevantă : art. 281 alin.1 lit.d) Cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

Nulitatea absolută a sentinței pronunțate de prima instanță conform art. 281 alin. 1 lit. d) C.pr.pen. întrucât judecata a avut loc fără participarea procurorului competent potrivit legii.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 423 din data de 16 aprilie 2018*

Prin decizia penală nr. 423 din data de 16 aprilie 2018, în baza art.421 pct.2 lit.b) Cod procedură penală a fost admis apelul declarat de revizuiantul B. T. împotriva sentinței penale nr. 3317 din data de 28 noiembrie 2017 pronunțată de J.P. care a fost desființată și s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță.

S-a reținut din actele și lucrările dosarului că la judecarea cauzei înregistrate în care s-a pronunțat sentința penală nr.99 din data de 19 ianuarie 2015 de către J. P., definitivă prin decizia penală nr. 788 din data de 14 iunie 2016 a Curții de Apel Ploiești prin care s-a dispus în baza art. 10 lit b) teza I din Legea 78/2000, cu aplic. art. 41- 42 Cod penal din 1969, cu referire la art. 1 lit. b) și c) din Legea 78/2000, cu aplic. art. 5 Cod penal, cu aplic. art. 74 alin. 1 lit. a) rap. la art. 76 lit. b) Cod penal din 1969, condamnarea revizuiantului B.T. la pedeapsa de 3 ani închisoare, a participat un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Ploiești urmărirea penală fiind efectuată, de asemenea, de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești.

S-a constatat că potrivit art. 5 alin. 3 din Legea nr. 255/2013, la judecarea cauzelor și la soluționarea (...) oricăror alte cereri în care cercetarea penală a fost efectuată de Direcția Națională Anticorupție potrivit legii vechi, precum și a celor care au rămas în competența acesteia în condițiile alin. 1, participă procurori din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

Din textul de lege menționat, a rezultat că procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Ploiești ar fi avut competența exclusivă de a participa la judecarea în fond a cererii de revizuire formulată de condamnat, așa încât, pronunțarea hotărârii instanței de fond cu participarea unui procuror de drept comun este lovită de nulitate absolută potrivit art. 281 alin. 1 lit. d) C.pr.pen. privind participarea procurorului, atunci când participarea acestuia este obligatorie potrivit legii, întrucât participarea unui procuror cu încălcarea dispozițiilor legale privind competența echivalează cu lipsa de participare.

Aceasta întrucât participarea procurorului la ședința de judecată nu se limitează evident la o prezență fizică, ci are ca și conținut, potrivit art. 363 C.pr.pen., obligația exercitării rolului său activ în vederea aflării adevărului și a respectării dispozițiilor legale, rol pe care nu putea să îl exercite procurorul a cărui prezență în ședința de judecată este contrară legii.

Față de cele expuse, s-a constatat că sentința pronunțată de prima instanță este afectată de motivul de nulitate absolută, prevăzut de art. 281 alin. 1 lit. d) C.pr.pen. în sensul că judecata a avut loc fără participarea procurorului competent potrivit legii.

*Autorul sintezei,
Judecător Cristina Radu*

Decizii Relevante

Trimestrul II 2018

Secția a II – a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

[1] Neînscierea la masa credală a debitorului cu o creanță anterioară deschiderii procedurii. Consecințe juridice.

Index tematic: *Insolventă*

Legislație relevantă : - art.64 și art.76 din Legea nr.85/2006.

Rezumatul problemei de drept:

Ca urmare a neformulării cererii de admitere a creanței în cadrul procedurii insolvenței pârâtei (creanță anterioară deschiderii procedurii insolvenței acesteia), creditoarea nu mai are dreptul de a-și realiza creanța împotriva debitoarei după închiderea procedurii, imposibilitate /decădere ce intervine indiferent de modalitatea de închidere a procedurii insolvenței.

Aplicabilitatea dispozițiilor art.76 Legea nr.85/2006 nu poate fi înlăturată de împrejurarea că reclamanta nu deținea un titlu constatator al creanței, în condițiile în care creditorii cu creanțe anterioare deschiderii procedurii trebuie să depună declarația de creanță, inclusiv pentru creanțe neconstatate prin titluri, revenindu-i practicianului în insolvență rolul de a le analiza, prin prisma actelor doveditoare anexate declarației.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 301 din 23 ianuarie 2018*

Prin cererea înregistrată la Tribunalul D. sub nr. .../120/2010 din 29.11.2010 reclamanta Comuna G., prin Primar, a chemat în judecată pârâta SC P. SA, pentru obligarea acesteia la plata sumei de 304.102 lei, a dobânzilor legale și la suportarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta Comuna G., prin Primar, a arătat că potrivit Contractului de lucrări nr. .../21.03.2007 încheiat între Consiliul Local al Comunei G. și SC P. SA, pârâta s-a obligat să-i execute poduri peste pârâul S. și peste pârâul V.L., că în data de 12.08.2010 la sediul Primăriei G. s-a desfășurat un control al Curții de Conturi, având ca obiect auditul financiar al contului de execuție bugetară pe anul 2009, iar prin procesul de constatare .../12.08.2010 reprezentanții acesteia au semnalat faptul că „s-au efectuat cheltuieli nelegale, în sumă totală de 271.576 lei, prin acceptarea la plată, în cazul obiectivului de investiții „Pod peste pârâul S. la F.R. la C., la M., Pod peste V.L. la M. 1 și M. 2” a unor situații de lucrări supraevaluate, care cuprind coeficienți de actualizare a prețurilor în condițiile în care, autoritatea contractantă nu a prezentat în nici un document, modul concret de ajustare a prețului, indicii care vor fi utilizați, precum și sursa informațiilor cu privire la evoluția acestora”.

Prin sentința nr. 1086 din 15 martie 2012, Tribunalul D. a respins acțiunea, ca neîntemeiată, motivat de faptul că din raportul de expertiză întocmit în cauză a rezultat că pârâta nu datorează suma de 304.102 lei, că, în condițiile în care prețul contractului a fost de 2.159.170 lei, iar prețul plătit a fost de 2.060.099,79 lei, mai mic decât cel prevăzut în contractul de lucrări, nu pot fi incidente dispozițiile art. 97 din HG 925/2006, iar, cu privire la lucrările neefectuate și cantitățile trecute în plus, s-a validat opinia expertului constructor, în sensul că situația din teren, diferită de datele cunoscute la întocmirea proiectului de execuție, a dus la necesitatea reducerii anumitor cheltuieli la anumite poduri (ex. podurile de pe V.L., M. 1 și M. 2) și majorarea la altele (ex. la Podul peste S. – la F.R.).

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat recurs reclamanta Comuna G. – prin Primar, criticând sentința instanței de fond pentru nelegalitate și netemeinice.

În motivarea recursului, s-a arătat că prin cererea introductivă, a solicitat obligarea intimetei-pârâte la plata sumei de 304.102 lei, împreună cu dobânda legală, arătând faptul că, în urma unui control al Curții de Conturi având ca obiect auditul financiar al contului de execuție bugetară pe anul 2009, s-a constatat că „s-au efectuat cheltuieli ne legale, în sumă totală de 271.576 lei, prin acceptarea la plată, în cadrul obiectivului de investiții Pod peste pârâul S. la F.R., la C., la M., Pod peste V.L. la M. 1 și M. 2, a unor situații de lucrări supraevaluate, care cuprind coeficienți de actualizare a prețurilor în condițiile în care autoritatea contractantă nu a precizat în niciun document modul concret de ajustare a prețului, indicii care vor fi utilizați, precum și sursa informațiilor cu privire la evoluția acestora.”

După cum s-a reținut în Procesul-verbal de constatare nr. .../12.08.2010, aceste informații erau obligatorii a fi fost prevăzute, însă nu au fost înscrise nici în fișa de date a achiziției și nici în Contractul de lucrări nr. .../21.03.2007, încheiat cu intimata-pârâtă, lipsa acestor mențiuni atrăgând inaplicabilitatea prevederilor referitoare la posibilitatea de ajustare a prețului.

Prin urmare, consecința economico-financiară a abaterii constatate de reprezentanții Curții de Conturi este reprezentată de majorarea nelegală și nejustificată a cheltuielilor de capital cu suma de 271.576 lei, sumă ce constituie contravaloarea ajustării prețurilor, în condițiile în care nici în contractul de lucrări și nici în documentația de atribuire nu s-a precizat această posibilitate și nici modul concret de ajustare a prețului, după cum prevăd dispozițiile legale în materie. Pentru suma menționată mai sus au fost calculate foloase nerealizate în quantum total de 15.163 lei.

O altă abatere sesizată de către reprezentanții Curții de Conturi a constat în faptul că s-au efectuat plăți nelegale către intimata-pârâtă în quantum total de 16.543 lei, reprezentând contravaloarea unor lucrări decontate în plus față de devizul ofertă modificat prin dispoziție de șantier, note de renunțare și de comandă suplimentare.

La obiectivul „Pod peste pârâul S. la F.R.” s-au acceptat la plată situații de lucrări în care s-au înscris, în unele cazuri, cantități de lucrări la care se renunțase, iar în alte cazuri, cantități de lucrări mai mari decât cele din notele de comandă suplimentare.

Și pentru acest prejudiciu au fost calculate foloase necuvenite în quantum de 820 lei. În opinia recurentei, instanța de fond a ignorat cu desăvârșire constatările Curții de Conturi, validând exclusiv concluziile celor două rapoarte de expertiză, deși înscrisurile reprezentate de Procesul-

verbal de constatare nr. .../12.08.2010 și Decizia nr. .../01.09.2010 (depusă la dosarul cauzei) sunt în egală măsură mijloace de probă, întocmai ca și expertizele, legiuitorul nefăcând o ierarhie a acestora.

Expertizele tehnice judiciare au drept scop oferirea unor opinii de specialitate asupra documentațiilor supuse analizei, însă în aprecierea probelor este necesar să intervină raționamentul judecătorului, căruia îi revine rolul de a le corela cu celelalte probe administrate în cauză și de a le analiza prin raportare și la normele de drept aplicabile în materie.

Or, în speța dedusă judecării, instanța de fond și-a motivat soluția exclusiv prin preluarea concluziilor din cele două rapoarte de expertiză întocmite în cauză - contabilă și în construcții - fără a le corela cu celelalte probe administrate - înscrisuri și interogatorii - și fără a oferi un raționament propriu.

În concluzie, a solicitat admiterea recursului și modificarea în tot a hotărârii atacate, în sensul admiterii cererii introductive.

La termenul de judecată din data de 22.11.2012, Curtea a dispus suspendarea judecării recursului, potrivit dispozițiilor art.36 din Legea nr.85/2014, ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței intimății pârâte.

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 30.10.2017, intimata pârâtă a solicitat repunerea pe rol a recursului, motivat de faptul că prin sentința nr.261/15.06.2017 judecătorul sindic a dispus închiderea procedurii insolvenței sale și reinsertia debitoarei în circuitul economic, sens în care a depus la dosar sentința menționată.

La termenul de judecată din data de 5.12.2017, din oficiu, Curtea a pus în vedere părților să precizeze situația juridică a creanței recurente reclamante, în urma finalizării procedurii insolvenței pârâtei debitoare, ocazie cu care recurenta a depus la dosar la data de 21.12.2017 nota de ședință, prin care a arătat că nu a formulat cerere de înscriere la masa credală a intimății pârâte, creanța sa fiind cea din cererea introductivă.

De asemenea, intimata pârâtă a depus la data de 5.01.2018 o cerere în care a învederat că recurenta reclamantă nu a formulat cerere de înscriere la masa credală cu creanța solicitată prin prezenta acțiune, depunând la dosar planul de reorganizare derulat în cadrul procedurii insolvenței sale.

La termenul de judecată din data de 8.01.2018, intimata pârâtă a invocat prescripția dreptului material la acțiune al reclamantei și inadmisibilitatea recuperării creanței solicitată prin acțiune, aspecte pe care, la termenul de judecată din data de 19.01.2018, Curtea le-a calificat drept apărări pe fondul recursului și asupra cărora a rămas în pronunțare odată cu recursul declarat de către reclamantă.

Examinând sentința recurată, prin prisma criticilor invocate de către părți și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat următoarele ;

Cât privește prescripția dreptului material la acțiune al reclamantei, Curtea a înlăturat această susținere a intimății, motivat de faptul că plățile din care decurge suma solicitată în prezenta acțiune au fost efectuate în temeiul contractului încheiat de către părți la data de 21.03.2007, respectiv în perioada executării acestuia (2007-2009).

Totodată, prezenta acțiune a fost întemeiată în drept pe dispozițiile legale ce vizează răspunderea contractuală (art.969 din vechiul Cod civil) și a fost introdusă la instanță în 29.11.2010, fiind evident că în cauză nu s-a dovedit de către pârâtă depășirea termenului de prescripție. De altfel, în fața instanței de fond pârâta nu a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamantei și nu a formulat vreo susținere în acest sens.

Totodată, faptul că judecata prezentului recurs a fost suspendată pe parcursul a aproape 5 ani, potrivit art.36 din Legea nr.85/2006, nu poate produce consecința juridică invocată de către intimata pârâtă, întrucât, pe de-o parte termenul de prescripție al dreptului material la acțiune s-a întrerupt prin formularea cererii introductive, conform art.16 lit.b din Decretul nr.167/1958, acțiunea nefiind încă soluționată în mod irevocabil, iar pe de altă parte dispozițiile art.40 din Legea nr.85/2006 prevăd expres faptul că deschiderea procedurii insolvenței suspenda orice termene de prescripție a acțiunilor prevăzute la art. 36.

Referitor la inadmisibilitatea/imposibilitatea reclamantei de a mai solicita plata creanței după închiderea procedurii insolvenței pârâtei, Curtea a constatat următoarele :

Așa cum doctrina și jurisprudența a învederat, efectul suspendării reglementată de dispozițiile art.36 din Legea nr.85/2006 a fost acela al suspendării tuturor acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau a măsurilor de executare silită demarate pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, în vederea protejării intereselor creditorilor.

Astfel, prin refuzul de a permite unor creditori să deruleze acțiuni și urmăriri individuale împotriva debitorului, odată ce procedura insolvenței a fost deschisă, legea garantează că valorificarea patrimoniului debitoarei se va face în mod colectiv și organizat, sub supravegherea judecătorului sindic, fără ca anumite părți din patrimoniu să fie sustrate sau exceptate.

Așa cum s-a pronunțat și Curtea Constituțională în decizia nr.169/19.03.2013, (prin care s-a respins o excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36), existența unor acțiuni paralele cu procedura concursuală prevăzută de lege ar produce incertitudine cu privire la masa credală, fapt ce ar face imposibilă evaluarea activului și pasivului averii debitorului, în vederea distribuirii rezultatului lichidării.

Raportat la aceste considerente, vizând scopul suspendării prevăzute de art.36, Curtea apreciază ca deschiderea procedurii insolvenței nu scutește creditorul reclamant de formularea declarației de creanță, respectiv că acesta nu are altă alternativă să-și recupereze debitul restant decât prin înscrierea obligatorie la masa credală.

În acest sens, Curtea nu a putut reține susținerile în sens contrar ale recurente – în sensul că nu există vreo dispoziție legală care să prevadă obligativitatea înscrierii sale la masa credală, față de dispozițiile art.76 din Legea nr.85/2006, conform cărora „*cu excepția cazului în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 7, titularul de creanțe anterioare deschiderii procedurii, care nu depune cererea de admitere a creanțelor până la expirarea termenului prevăzut la art. 62 alin. (1) lit. b), va fi decăzut, cât privește creanțele respective, din dreptul de a fi înscris în tabelul creditorilor și nu va dobândi calitatea de creditor îndreptățit să participe la procedura. El nu va avea dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociaților cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare ulterior închiderii procedurii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancruta simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase. Decăderea va putea fi invocată oricând, de orice parte interesată, pe cale de acțiune sau excepție*”.

Curtea a apreciat că aceste dispoziții sunt pe deplin incidente în cauză, câtă vreme creanța pretinsă de reclamantă prin prezenta acțiune este anterioară deschiderii procedurii insolvenței intimatului pârâte, astfel că reclamanta, neformulând cerere de admitere a creanței în cadrul procedurii insolvenței pârâtei, nu mai are dreptul de a-și realiza creanța împotriva acesteia, după închiderea procedurii.

De remarcat este faptul că această imposibilitate/decădere intervine indiferent de modalitatea de închidere a procedurii insolvenței, legiuitorul nedistingând în această privință, devenind astfel incident principiul de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

Curtea a apreciat că aplicabilitatea dispozițiilor art.76, citate, nu poate fi înlăturată de împrejurarea că reclamanta nu deținea un titlu care să-i constate creanța, în condițiile în care creditorii cu creanțe anterioare deschiderii procedurii trebuie să depună declarația de creanță, inclusiv pentru creanțe neconstatate prin titluri, revenind practicianului în insolvență rolul de a analiza creanțele, prin prisma actelor doveditoare anexate declarației.

În acest sens, dispozițiile art.64 al.1 și 3 din Legea nr.85/2006 prevăd că „...toți ceilalți creditori, ale căror creanțe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii, vor depune cererea de admitere a creanțelor în termenul fixat în sentința de deschidere a procedurii... Cererea de admitere a creanțelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu”.

Ori, încă o dată rezultă caracterul imperativ al obligației creditorului cu creanțe anterioare deschiderii procedurii de a se înscrie la masa credală (legiuitorul utilizând termenul „trebuie”), sub sancțiunea reglementată *expressis verbis* în cadrul dispozițiilor art.76 al. 1 și 2 din Legea nr.85/2006.

Ca urmare, Curtea a apreciat că este întemeiată apărarea intimatului pârâte, vizând decăderea recurente reclamante din dreptul de a mai solicita plata creanței sale (creanță anterioară deschiderii procedurii insolvenței pârâtei), după momentul închiderii acestei proceduri, ca urmare a pasivității

de care a dat dovadă, prin neformularea unei declarații de creanță în cadrul procedurii insolvenței precizate.

Cum în prezentul recurs dreptul reclamantei de a-și mai realiza creanța s-a stins, Curtea a considerat că nu se mai impune analiza criticilor invocate de către aceasta, vizând legalitatea și temeinicia creanței sale, critici ce sunt inutile, prin prisma împrejurării expuse.

În ceea ce privește susținerea recurenței – referitoare la dispozițiile art.109 din vechiul Cod de procedură civilă și la faptul că, dacă intimata ar fi considerat că era necesară urmarea unei proceduri prealabile de către recurentă, atunci ar fi trebuit să invoce această excepție prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii, Curtea a apreciat că aceasta nu poate fi primită, în condițiile în care dispozițiile procedurale anterior menționate vizează ipoteza sesizării instanței după îndeplinirea unei proceduri prealabile.

Or, această situație premisă nu este incidentă în prezenta cauză, întrucât formularea unei cereri de admitere a creanței în cadrul procedurii insolvenței pârâtei nu reprezintă o procedură prealabilă, în sensul reglementat de dispozițiile amintite, ci o modalitate legală de satisfacere a unei creanțe anterioare deschiderii procedurii insolvenței debitorului.

Altfel spus, înscrierea la masa credală a debitoareii cu creanța anterioară deschiderii procedurii insolvenței acesteia nu reprezintă o procedură prealabilă acțiunii de drept comun pendinte, ci modalitatea colectivă în care legiuitorul a impus analizarea tuturor creanțelor debitorului în cadrul procedurii insolvenței sale, modalitate a cărei nerespectare a fost sancționată cu efectele reglementate de prevederile art.76 din Legea nr.85/2006.

Pentru toate aceste considerente, Curtea a respins recursul declarat de către reclamantă, ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

[2] Suspendarea judecății până la definitivarea cercetărilor penale în altă cauză.

Condiții necesare.

Index tematic: *Codul de procedură civilă*

Legislație relevantă : *art.413 din Codul de procedură civilă*

Rezumatul problemei de drept:

Pentru a fi aplicabile dispozițiile art.413 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă este necesar ca soluționarea procesului în cadrul căruia se cere suspendarea judecății să fie influențată în mod determinant de soluția ce urmează a se pronunța în dosarul penal.

Legalitatea actului administrativ contestat trebuie examinată raportat la materialul probator administrat în cauză și dispozițiile legale incidente, fiind fără relevanță condițiile concrete în care adevărul SNIA a fost emisă, respectiv dacă aceasta a avut loc prin săvârșirea vreunor infracțiuni de către medicul Răileanu Adrian, cercetările penale efectuate împotriva acestuia și rezultatul lor neputând influența modalitatea de soluționare a prezentei cauze, întrucât dacă se va stabili că adevărul SNIA a fost emisă prin săvârșirea vreunei infracțiuni ori nu există o astfel de infracțiune, efectele produse de aceasta în legătură cu cererea de plată sunt identice.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 221 din 19 ianuarie 2018*

Prin încheierea din data de 24 octombrie 2017 Tribunalul P., în temeiul art. 413 alin. 1 pct. 2 C.proc.civ. a suspendat soluționarea judecării cauzei până la soluționarea dosarului penal nr. .../P/2016 înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria P..

Instanța de fond a reținut că în dosarul nr. .../105/2016, Parchetul de pe lângă Judecătoria P. a dispus începerea urmăririi penale, în rem, cu privire la activitatea doctorului R.A., pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de fals material în înscrisuri oficiale și abuz în serviciu, fapte prevăzute de art. 320 și art. 297 din Codul penal.

Astfel, față de împrejurarea că doctorul R.A. a emis adeverința care a stat la baza acordării ajutoarelor solicitate, motivul emiterii procesului verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare contestat fiind tocmai faptul că doctorul R.A. nu mai avea competența medicală necesară pentru a emite adeverința menționată anterior.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean P., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând casarea acesteia și trimiterea cauzei la instanța de fond în vederea continuării judecării.

În motivarea recursului, recurenta pârâtă a arătat că prin încheierea criticată instanța a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea dosarului penal nr. .../P/2016 înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria P., reținând că doctorul R.A. a emis adeverința care a stat la baza acordării ajutoarelor solicitate, că motivul emiterii procesului verbal de constatare a creanțelor bugetare a fost faptul că acest doctor nu mai avea competența medicală necesară pentru emiterea adeverinței, precum și că soluționarea cauzei depinde de modul de soluționare a dosarului penal.

Recurenta a mai susținut că dispozițiile art.413 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă reglementează o suspendare facultativă a cauzei iar nu una obligatorie, magistratul trebuind să motiveze înrâurirea hotărâtoare pe care infracțiunea ce formează obiectul urmăririi penale ar avea asupra hotărârii ce urmează să o dea, câtă vreme urmărirea penală a început *in rem* și nu *in personam*.

Obiectul prezentei cauze îl reprezintă examinarea legalității actelor emise de APIA cu privire la reclamanta L.M.M., iar sesizarea penală formulată la 11.08.2016 de către APIA vizează cercetări față de aspectele sesizate de petentul Ș.G., vizând și faptul că numitul B.G.D. a declarat la APIA mai multe capete bovine decât deține la ferma sa din B..

De asemenea, procesele verbale de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare au la bază împrejurarea că adeverințele SNIIA nu pot fi luate în considerare întrucât nu au fost emise de către persoana cu atribuții legale în acest sens, nefiind respectate dispozițiile art.11 alin.2 lit.c din OMADR nr.573/2014 și nu pot face dovada efectuării la zi a acțiunilor prevăzute în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor.

*Prin întâmpinare, intimata reclamantă a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat și nelegal și menținerea încheierii de ședință din data de 24.10.2017, precizând că dispozițiile art.413 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă conferă judecătorului prerogativa suspendării unei cauze în situația începerii urmăririi penale pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce se va pronunța în acest dosar, astfel că interpretarea recurentei că urmărirea penală trebuie să fie una *in personam* care să vizeze persoana din dosarul civil a cărui suspendare este discutată, este total eronată.*

A mai precizat intimata reclamantă că legiuitorul nu face distincție între urmărirea penală *in rem* sau *in personam*, textul de lege impunând neechivoc condiția declanșării urmăririi penale pentru o infracțiune, precum și existența unor elemente suficiente, din care să rezulte că existența infracțiunii ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să se pronunțe în cauza suspusă suspendării, această interpretare fiind dată și de ÎCCJ – CDCD în decizia nr.21 din 3 aprilie 2017 pronunțată în dosarul nr. 3945/1/2016.

Intimata reclamantă a solicitat a se constata că sunt îndeplinite cele două condiții impuse de legiuitor, și anume: există demarată urmărirea penală pentru o infracțiune; urmărirea penală vizează actele emise de doctorul R.A. în exercitarea publică a funcției sale, deci implicit adeverințele medicale emise de acest medic tuturor fermierilor și care au stat la baza validării de către APIA a dosarelor cu cereri de acordare sprijin financiar; obiectul prezentei cauze vizează contestarea de către aceasta a deciziei de soluționare nr.18/27.07.2016, emisă de intimata APIA și Procesului

verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare nr. 5641/14.06.2016 acte în baza cărora reclamanta a fost obligată să restituie sprijinul financiar acordat de APIA; la baza cererii și a dosarului de acordare a sprijinului financiar a stat adeverința medicală emisă de dr. R.A. și comunicată în format electronic de acesta către APIA, fiind astfel evidentă înrăurirea hotărâtoare a rezultatului procesului penal asupra soluției ce urmează a se pronunța în cauză.

Intimata reclamantă a apreciat că în mod corect instanța de fond a constatat îndeplinirea condițiilor impuse de art.413 alin.1 pct.2, reținând prin încheierea atacată că soluționarea prezentului dosar depinde de modalitatea de soluționare a dosarului penal, argumente pentru care a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat și menținerea încheierii de ședință recurată ca fiind legală și temeinică.

În susținerea întâmpinării, intimata reclamantă a depus la dosar decizia ICCJ – CDCD nr.21/2017.

La termenul de judecată din data de 19.01.2018, recurenta a depus la dosar adresa Parchetului de pe lângă Judecătoria P. emisă în dosarul nr. .../P/2016.

Examinând încheierea recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art. 488 Noul Cod de procedură civilă, Curtea a reținut că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Prin cererea introductivă, reclamanta a solicitat anularea deciziei de soluționare nr.18/27.07.2016 emisă de intimata APIA în soluționarea contestației administrative formulată de aceasta și înregistrată sub nr.18/28.06.2016, precum și a Procesului verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare nr. 5641/14.06.2016, exonerarea sa de la restituirea sumelor stabilite de intimată, în cuantum de 2275 lei, prin intermediul actelor contestate și a eventualelor accesorii ce se vor calcula în sarcina sa, precum și suspendarea executării actelor administrative contestate, până la pronunțarea instanței de fond.

Prin încheierea din 24.10.2017, Tribunalul P.– Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea dosarului penal nr. .../P/2016 al Parchetului de pe lângă Judecătoria P., conform dispozițiilor art.413 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă.

Pentru a pronunța această încheiere, judecătorul fondului a reținut în esență că în dosarul penal precizat s-a dispus începerea urmăririi penale *in rem* în legătură cu activitatea doctorului R.A. pentru săvârșirea infracțiunilor de fals material în înscrisuri oficiale și abuz în serviciu, prevăzute de art.320 și art.297 din Codul penal, că acest doctor a emis adeverința care a stat la baza acordării ajutoarelor solicitate, motivul emiterii procesului verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare contestat fiind tocmai faptul că doctorul R.A. nu mai avea competența medicală necesară pentru a emite adeverința precizată, precum și că soluționarea prezentei cauze depinde de soluționarea dosarului penal.

Curtea a apreciat că nu pot fi primite considerentele instanței de fond expuse întrucât în cauză nu există situația premisă reglementată de dispozițiile art.413 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă, respectiv ca soluționarea prezentului dosar să fie influențată în mod determinant de soluția ce urmează a se pronunța în dosarul penal, susținerile recurenteii privind acest aspect fiind corecte.

Astfel, Curtea a constatat că instanța de fond a fost investită cu o acțiune ce are ca obiect constatarea nelegalității procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr. 5641/2016, prin care, în esență, s-a stabilit în sarcina de plată a reclamantei suma de 2275 lei, ca fiind sprijin financiar pentru schemele de plăți naționale directe complementare în sector zootehnic la specia bovine încasat necuvenit de către aceasta, ca urmare a faptului că adeverința SNIIA anexată cererii de plată a fost emisă de dr. R.A., care nu era competent să o emită, întrucât nu avea încheiat un contract de concesiune cu DSVSA, fiind încălcate dispozițiile art.2 alin.5 din OANSVSA nr.40/2010 și art.6 lit.a din OAMDR nr.920/2013.

De asemenea, Curtea a apreciat că legalitatea procesului verbal precizat trebuie examinată raportat la materialul probator administrat în cauză și dispozițiile legale incidente, fiind fără relevanță condițiile concrete în care adeverința SNIIA a fost emisă, respectiv dacă aceasta a avut loc prin săvârșirea vreunor infracțiuni de către medicul R.A..

Ca urmare, cercetările penale efectuate împotriva doctorului R.A., precum și rezultatul acestora nu sunt de natură să influențeze în vreun fel modalitatea de soluționare a prezentei cauze,

întrucât și dacă se va stabili că adeverința SNIIA a fost emisă prin săvârșirea vreunei infracțiuni ori nu există o astfel de infracțiune efectele produse de aceasta în legătură cu cererea de plată sunt identice.

Neexistând o legătură înrâuritoare între soarta acțiunii pendinte și a celei penale din dosarul menționat, Curtea apreciază că este lipsită de relevanță modalitatea de începere a urmăririi penale în cadrul acestuia, respectiv in rem sau in personam.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

[3] Revizuire. Contrarietate de hotărâri. Condiții necesare.

Index tematic: *Codul de procedură civilă*

Legislație relevantă : *art.430-432 și art.509 din Codul de procedură civilă*

Rezumatul problemei de drept:

Pentru a fi incident motivul de revizuire prevăzut de art.509 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă este necesar ca prin hotărârile apreciate ca fiind potrivnice să se fi încălcat autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri rămasă definitivă, respective ca între cererile în care acestea s-au pronunțat să existe tripla identitate de elemente prevăzută de dispozițiile art.430-432 din Codul de procedură civilă. Totodată, trebuie să se solicite revizuirea ultimei hotărâri, întrucât aceasta încalcă autoritatea de lucru judecat a celei dintâi.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 212 din 19 ianuarie 2018*

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești la data de 06.12.2017 sub nr.6155/105/2016/a1, I.Ș.I., în contradictoriu cu Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice P. a solicitat revizuirea deciziei acestei instanțe nr.2324/30.10.2017.

În motivarea cererii, revizuentul a arătat că prin sentința civilă nr.12/2017, pronunțată în dosarul nr. .../105/2016, Tribunalul P. a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, ca neîntemeiată, reținând, în esență, faptul că „gestionarea deficitară a resurselor societății corelată cu neplata obligațiilor fiscale născute în perioada februarie 2012-februarie 2016, precum și faptul că nu s-a dovedit de către reclamant împrejurări de natură să circumstanțieze comportamentul acestuia în calitate de administrator și să imprime concepția că administratorul a acționat cu bună credință (cum ar fi existența unor dificultăți obiective ori apărute imprevizibil în funcționarea societății) duc la concluzia că reaua credință este îndeplinită în cauză pentru motivul de atragere a răspunderii solidare (art.25 alin.2 lit.d din Codul de procedură fiscală), reținut de organul fiscal”.

S-a mai arătat că recursul reclamantului împotriva sentinței precizate a fost respins prin decizia nr.2324/2017 a cărei revizuire se solicită.

Revizuentul a mai arătat că în cadrul dosarului nr.../105/2016/a1, Tribunalul P., prin decizia nr. 400/27.04.2017, a respins cererea de instituire a răspunderii patrimoniale solidare a reclamantului, formulată de AJFP P., apreciind că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art.169 din Legea nr.85/2014 și că organul fiscal reclamant nu a adus nici un fel de probe în sprijinul cererii formulate, invocând dosar chestiuni generale, neparticularizate în cadrul intimațiilor pârâți.

De asemenea, în raportul asupra cauzelor care au generat apariția stării de insolvență, lichidatorul judiciar R.P. IPURL a arătat că actele contabile ale debitoarei au fost puse la dispoziția

sa, aceasta îndeplinindu-și obligația depunerii declarațiilor fiscale și raporturilor anuale.

Revizuentul a mai susținut că nu se poate face vinovat de fapta prevăzută de art.169 alin.1 din Legea nr.85/2014 întrucât intimata nu a dovedit că el ar fi dispus în interes personal continuarea activității societății deși era evidentă atragerea stării de insolvență.

În final, revizuentul a apreciat că decizia civilă nr.2324/30.10.2017 încalcă autoritatea de lucru judecat a deciziei civile nr.400/27.04.2017, fiind astfel incident motivul de revizuire prevăzut de art.509 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă, întrucât cele două litigii s-au purtat între aceleași părți, au avut aceeași cauză și același obiect, respectiv atragerea răspunderii patrimoniale a reclamantului pentru pasivul societății SC T.A. SRL.

Examinând decizia a cărei revizuire se solicită, prin prisma motivului de revizuire invocat, Curtea a reținut următoarele:

Revizuentul a solicitat revizuirea deciziei acestei instanțe nr. 2324/30.10.2017, invocând drept motiv de revizuire dispozițiile art.509 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă, conform căroră „*revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă: ... există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri*”.

Finalitatea acestui motiv de revizuire este reglementată de către dispozițiile art. 513 alin.4 din Codul de procedură civilă, unde se prevede că în cazul hotărârilor definitive potrivnice se va anula cea din urmă hotărâre.

Curtea a reținut că, deși revizuentul a raportat în cadrul cererii de revizuire decizia contestată nr. 2324/2017 la decizia nr. 400/2017, în realitate aceasta din urmă este o hotărâre de fond, respectiv sentința nr. 400/2017, pronunțată de către Tribunalul P..

Curtea a constatat că, practic, revizuentul consideră a fi potrivnice hotărârile judecătorești pronunțate în cazul acțiunii de angajare a răspunderii patrimoniale a reclamantului, formulată de AJFP P. potrivit dispozițiilor art. 169 din Legea nr.85/2014, cu cele pronunțate în cadrul acțiunii pendinte având ca obiect anularea actelor administrativ fiscale prin care, în esență, s-a angajat răspunderea sa solidară cu SC T.A. SRL în vederea realizării creanțelor fiscale în limita sumei de 74.599 lei.

Examinând cronologic cele două litigii, situația se prezintă astfel:

În dosarul nr. 6155/105/2016, având ca obiect anularea actului administrativ fiscal prin care s-a angajat răspunderea sa solidară, anterior precizată, s-a pronunțat sentința nr. 12/10.01.2017, prin care Tribunalul P. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins cererea, ca neîntemeiată, sentința rămânând definitivă, în urma respingerea recursului promovat de reclamant, prin decizia nr. 2324/30.10.2017 a Curții de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

În dosarul nr. .../105/2016/a1, prin sentința civilă nr .400 din 27.04.2017, Tribunalul P. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins cererea de instituire a răspunderii patrimoniale a părților I.E.S. și I.Ș.I., formulată de reclamanta AJFP P. în temeiul dispozițiilor art. 169 din Legea nr. 85/2014, ca neîntemeiată, sentința rămânând definitivă prin decizia Curții de Apel Ploiești nr. 775/06.11.2017, prin care s-a respins apelul declarat de reclamanta Administrația Județeană a Finanțelor Publice P..

Curtea constată că pentru a fi incident motivul de revizuire prevăzut de art.509 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă este necesar ca prin hotărârile apreciate ca fiind potrivnice să se fi încălcat autoritatea de lucru judecat a celei dintâi.

Însă, Curtea a considerat că între hotărârile judecătorești pronunțate în litigiile anterior precizate nu există autoritate de lucru judecat în sensul dispozițiilor art. 430-432 din Codul de procedură civilă, întrucât nu este îndeplinită în mod cumulativ tripla identitate de elemente (părți, obiect și cauză) în cazul cererilor de chemare în judecată în care ele s-au pronunțat.

Astfel, este evident că obiectul și cauza celor două acțiuni sunt diferite, întrucât unul are ca obiect angajarea răspunderii patrimoniale a reclamantului, solicitată de AJFP P. în cadrul procedurii insolvenței debitoarei SC T.A. SRL, până la concurența pasivului rămas neacoperit al acesteia în sumă de 104.264 lei, răspundere fundamentată pe pretinsa săvârșire de către reclamant a faptei prevăzute de dispozițiile art.169 alin.1 lit.c din Legea nr.85/2014, pe când cauza pendinte are ca obiect anularea unui act administrativ fiscal (și a deciziei de soluționare a contestației administrative) prin care s-a angajat răspunderea solidară a reclamantului cu debitoarea SC T.A.

SRL, în vederea realizării în tot a creanțelor fiscale în limita sumei de 74.599 lei, pentru pretinsa săvârșire a faptei reglementată de art. 25 alin.2 lit. d din Legea nr.207/2015.

În aceste condiții, nu pot fi reținute susținerile revizuentului, în sensul că sentința civilă nr. 12/2017, rămasă definitivă prin decizia nr. 2324/2017 ar fi potrivnice, respectiv ar încălca autoritatea de lucru judecat a sentinței nr. 400/2017, rămasă definitivă prin decizia nr. 775/2017.

Sub un alt aspect, Curtea a reținut că dispozițiile art.513 alin.4 din Codul de procedură civilă, statuează că, în cazul hotărârilor definitive potrivnice, se va anula cea din urmă hotărâre.

Or, din cronologia pronunțării hotărârilor în cele două litigii amintite, rezultă cu evidență că ultima hotărâre rămasă definitivă nu este cea solicitată a fi revizuită în cadrul prezentei cereri, ci este sentința nr.400/2017, rămasă definitivă prin decizia nr.775/06.11.2017.

Aceasta întrucât hotărârea de fond din litigiul având ca obiect anularea actului administrativ fiscal a rămas definitivă la 30.10.2017, pe când hotărârea din cadrul acțiunii de angajare a răspunderii patrimoniale promovată în cadrul procedurii insolvenței debitoarei a rămas definitivă la data de 6 noiembrie 2017.

Așadar, chiar în ipoteza existenței unor hotărâri potrivnice – situație premisă inexistentă în prezenta cauză, așa cum s-a arătat anterior -, nu ar fi putut fi anulată decizia criticată de revizuent, solicitarea sa fiind și sub acest aspect nefondată.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art.513 din Codul de procedură civilă, Curtea a respins prezenta cerere de revizuire.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

[4] Contestație în anulare. Inadmisibilitate.

Index tematic: *Codul de procedură civilă*

Legislație relevantă : *art.503 din Codul de procedură civilă*

Rezumatul problemei de drept:

Motivarea generică a contestației în anulare, prin argumente care nu pot fi circumscrise niciunuia dintre motivele reglementate de dispozițiile art.503 din Codul de procedură Civilă, atrage inadmisibilitatea acestei căi extraordinare de atac.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 592 din 14 februarie 2018*

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. .../105/2016/a1. B.C. a formulat contestație în anulare împotriva deciziei acestei instanțe nr. 2130/19.10.2017, solicitând admiterea cererii, anularea deciziei și rejudecarea în totalitate a recursului.

Contestatorul a susținut că hotărârea prin care i s-a respins recursul, ca nefondat, este nelegală și, în măsura în care s-ar menține, s-ar încălca dispozițiile art. 16 al. 1 din Constituție, potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar conform art. 124 al. 2 din Constituție justiția este unica imparțială și egală pentru toți.

A mai susținut că în cazul său, în mod superficial în opinia sa, instanțele nu au reținut aspectul că B.C. a solicitat întotdeauna de a se asigura echilibrul balanței ce reprezintă simbolul imparțialității justiției, deoarece atunci când sunt două persoane care beneficiază de terenuri, produse sau valori în procent de 50 % fiecare, urmează ca partea primită să asigure un echilibru perfect. În cazul său susține că nu a existat această echitate, instanțele, în deplină cunoștința de cauză, au evitat prin sentințe stabilirea unui echilibru a despăgubirilor acordate celor 2 moștenitori.

Intimata Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, prin întâmpinarea formulată la data de 7 februarie 2018, a invocat excepția inadmisibilității contestației în anulare, susținând în esență că în sprijinul contestației în anulare pot fi invocate numai nereguli de natură procedurală cum ar fi: nelegala citare și absența părții, necompetența, nelegala alcătuire a completului de judecată, omisiunea de a se pronunța asupra unuia dintre recursurile declarate ori aceea de a cerceta vreunul dintre motivele de casare. Însă, motivele invocate de contestator nu se încadrează în niciunul dintre cele enumerate.

La termenul de judecată din data de 14 februarie 2018, din oficiu, Curtea a pus în discuție excepția inadmisibilității prezentei contestații în anulare, invocată de către intimata în contestație prin intermediul întâmpinării, față de care a rămas apoi în pronunțare.

Examinând excepția inadmisibilității contestației în anulare, anterior menționată, Curtea a constatat următoarele :

Contestația în anulare este o cale de atac extraordinară, ce poate fi promovată numai pentru motivele expres prevăzute de lege.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 503 alin.1 și 2 din Codul de procedură civilă, „hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata.

Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când:

1. hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia;
2. dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale;
3. instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen;
4. instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză”.

Or, așa cum a arătat anterior, contestatorul s-a declarat nemulțumit generic de hotărârea atacată, invocând încălcări ale dispozițiilor din Constituția României, fără a indica vreunul din motivele prevăzute în dispozițiile art. 503 din Codul de procedură civilă, anterior citate, susținând că, instanțele prin hotărârile pronunțate nu au asigurat un echilibru în acordarea despăgubirilor celor 2 moștenitori.

Curtea a apreciat că niciunul dintre aceste argumente nu poate fi încadrat în cazurile de contestație în anulare obișnuită sau specială, reglementate de dispozițiile legale menționate.

Astfel, în cauză contestatorul nu a ridicat problema nelegalei sale citări de la termenul la care s-a judecat recursul. De altfel, contestatorul a fost prezent la termenul de judecată din data de 19.10.2017, când s-a judecat recursul și s-a pronunțat decizia contestată în prezenta cale extraordinară de atac.

Tot astfel, contestatorul nu a ridicat problema necompetenței absolute sau încălcarea normelor privind alcătuirea instanței de recurs, în fața acesteia din urmă neridicându-se o asemenea excepție sau problemă de drept.

De asemenea, Curtea a apreciat că susținerile contestatorului nu se pot circumscrie unei “erori materiale”, în sensul dispozițiilor art. 503 al.2 pct.2, anterior citate.

În acest sens, doctrina și jurisprudența au apreciat în mod unanim că în categoria “greșelilor materiale” care deschid calea contestației în anulare se numără greșelile în legătură cu aspectele formale ale judecării recursului, iar nu greșelile de judecată, respectiv de apreciere a probelor, a

cererilor părților, a excepțiilor sau motivelor de recurs invocate ori a dispozițiilor legale aplicabile cauzei.

Or, aspecte/argumentele invocate de către contestatoare nu privesc vreun aspect formal al judecării recursului, ci privesc aspecte de judecată a fondului raportului juridic litigios dedus judecății, respectiv modul în care instanțele au acordat despăgubirile și nelegalitatea acestuia.

Curtea a mai reținut, față de soluția pronunțată prin decizia contestată (constatarea nulității recursului pentru nemotivare), că nu sunt incidente nici motivele de contestație în anulare privind omisiunea cercetării vreunui motiv de casare sau nepronunțarea asupra vreunui recurs declarat în cauză .

Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art.508 din Codul de procedură civilă, Curtea a admis excepția inadmisibilității contestației în anulare, invocată de către intimată prin întâmpinare, contestație pe a respins-o, ca inadmisibilă.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

Decizii Relevante

Trimestrul II 2018

Secția I Civilă

[1] Recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 din noul Cod de procedură civilă, exercitat împotriva sentinței, prin care s-a constatat perimată acțiunea.

Condiția pe care trebuie să o îndeplinească cererea de repunere pe rol a cauzei pentru a produce o întrerupere a termenului reglementat de art. 416 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă. Calculul termenului de perimare a acțiunii.

Index tematic: Codul de procedură civilă

Legislație relevantă: - art. 48 alin. 1 pct. 3 și 6 din noul Cod de procedură civilă
- art. 416 alin. 1, art. 242 alin. 1, art. 414 din noul Cod de procedură civilă.

Rezumatul problemei de drept:

Deși recurentul a invocat în motivarea căii sale de atac cazul de casare reglementat de dispozițiile art. 488 alin 1 pct. 6 din noul Cod de procedură civilă (când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau cuprinde motive contradictorii ori străine de natura cauzei), controlul judiciar asupra sentinței pronunțate de Tribunalul Prahova va fi exercitat de către Curte din perspectiva cazului de casare reglementat de dispozițiile art. 488 alin 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă, întrucât în acesta este posibilă încadrarea motivelor de recurs dezvoltate, prin care recurentul a susținut, în fapt, că sentința a fost pronunțată în condiții de nelegală citare a

acestui respectiv, printr-o aplicare nelegală a normei de drept procesual, reglementată de art. 416 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 416 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă, „orice cerere de chemare în judecată [.....] se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni”.

În speță, Curtea a constatat că nu pot fi validate apărările recurentului, legate de diligența de care acesta ar fi dat dovadă pentru a obține înscrisurile solicitate de către Tribunalul Prahova, respectiv de culpa Primăriei Bărcănești care nu a dat curs adresei trimisă de instanță, întrucât toate aceste apărări vizează, în realitate, aspecte legate de neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 242 alin 1 din noul Cod de procedură civilă în baza cărora s-a dispus suspendarea judecării procesului, iar valorificarea acestora nu se putea face decât prin exercitarea de către parte a recursului împotriva încheierii de suspendare din data de 18.04.2017, respectiv împotriva încheierii de respingere a cererii de repunere pe rol, pronunțată de Tribunalul Prahova la data de 14 noiembrie 2017.

Or, atât timp cât aceste încheieri au rămas definitive, criticile formulate de către recurent pe acest aspect sunt lipsite de relevanță în ceea ce privește îndeplinirea cerințelor reglementate de art. 416 alin 1 din noul Cod de procedură civilă.

În ceea ce privește formularea cererii de repunere pe rol de către reclamant, Curtea a notat că nu poate fi asimilată unei întreruperi a termenului de perimare care a început să curgă de la data pronunțării încheierii de suspendare – 18.04.2017, întrucât, pentru a produce efectul întreruptiv de perimare, actul de procedură trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de lege pentru întocmirea sa valabilă ori, în speță, cererea de repunere a fost respinsă de către Tribunalul Prahova.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 97 din 8 mai 2018

Prin sentința civilă nr. 5632/12.12.2017, pronunțată de Tribunalul Prahova în dosarul nr. 106/105/2016, a fost admisă excepția perimării acțiunii, invocată din oficiu.

S-a constatat perimată acțiunea formulată de reclamantul Floricică Aurelian, cu domiciliul ales la Cabinetul de Avocatură Radu Ana Nicoleta, cu sediul în comuna Ariceștii-Rahtivani, nr. 775, jud. Prahova, în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Prahova, cu sediul în Ploiești, str. Nicolae Iorga, nr. 1, jud. Prahova.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

A constatat prima instanță că ultimul act de procedură a fost întocmit în cauză la data de 18.04.2017, când, prin încheierea de ședință pronunțată la acea dată s-a dispus, în baza art. 242 alin 1 Cod procedură civilă, suspendarea judecării cererii de chemare în judecată, ca urmare a neîndeplinirii de către reclamant a obligației de a depune la dosar înscrisurile necesare soluționării cauzei.

S-a stabilit incidența în cauză a dispozițiilor art. 416 alin 1 și art. 420 alin 2 cod proc. civilă, texte de lege în baza cărora tribunalul a admis excepția de perimare a cererii de chemare în judecată, invocată din oficiu la termenul de judecată din data de 12.12.2017 și a constatat perimată acțiunea.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamantul Floricică Aurelian, în termenul legal reglementat de art. 421 alin 2 din Codul de procedură civilă, criticând-o ca nelegală.

În dezvoltarea motivelor de recurs s-a învederat că în fapt, prin cererea înregistrată, recurentul a solicitat intimatului Casa Județeană de Pensii Prahova recalcularea pensiei, prin valorificarea veniturilor în acord, conform adeverințelor nr. 2568/26.05.2015 și 6059/23.06.2015.

Prin decizia nr. 238933/14.09.2015, recurentului i s-a respins cererea de recalculare a drepturilor de pensie „întrucât acestea nu reprezintă sporuri cu caracter permanent prevăzute în Anexa nr. 15 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010, aprobate prin H.G. nr. 257/2011”.

Împotriva acestei decizii, în termen legal, la data de 24.10.2015, recurentul a formulat contestație la Comisia Centrala de Contestații din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, care nu a soluționat în termenul legal cererea .

Având în vedere faptul că termenul de soluționare a contestației a fost cu mult depășit, recurentul s-a adresat instanței de judecată.

Cu privire la probele din cauză, pârâta a învederat că dorește să se adreseze către Primăria Bărcănești care să trimită la dosar o noua adeverința emisă de fostul angajator, care să ateste plata contribuțiilor sociale la momentul prestării muncii în acord.

S-a învederat că fosta unitate socialistă - SMA Bărcănești - s-a desființat după anul 1990, iar arhiva a fost preluată de Primăria comunei Bărcănești, care a trimis la dosar o adresă (din care rezultă că toate datele solicitate au fost trecute în adeverința nr.6059/23.06.2015) după ce instanța dispusese suspendarea cauzei în data de 18 aprilie 2017, pentru neîndeplinirea sarcinii de către reclamant.

Recurentul a arătat că a fost de bună-credință, întrucât față de dispoziția instanței de judecată a mers la Primăria Bărcănești, de unde a ridicat în copie statele de salarii aferente perioadei lucrate.

În acest context, a solicitat repunerea pe rol a cauzei, iar prin încheierea din data de 14 noiembrie 2017 s-a respins cererea de repunere pe rol și s-a menținut suspendarea.

Prin sentința atacată a fost admisă excepția de perimare a cererii, invocată din oficiu de către instanță și s-a constatat perimată acțiunea.

Recurentul a invocat necitarea sa pentru termenul de judecata din 12.12.2017, în vederea discutării excepției perimării.

S-a învederat că potrivit dispozițiilor art. 416 din noul Cod de Procedură Civilă, acțiunea trebuie să rămână în nelucrare mai mult de 6 luni din culpa părții, care trebuie să fie diligentă;că dispoziția instanței de a depune date a fost făcută în dublu sens, respectiv cu adresa a paratei către Primăria Bărcănești, cât și prin trasarea acestei sarcini reclamantului.

A susținut recurentul că a depus diligențe personal, respectiv că a copiat statele la xerox pe cheltuiala sa, avocatul care îl reprezintă a fost personal la această instituție, adeverința nefiind eliberată de primărie cu argumentația că nu mai au contabil care sa răsfoiască arhiva și să verifice.

Astfel, s-a apreciat că recurentul nu are nicio culpă, cu atât mai mult cu cât Primăria Bărcănești nu a răspuns la adresa instanței de fond.

S-a solicitat casarea în totalitate a sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare, cu obligarea instanței de fond să insiste în aceste relații, urmând a se administra și alte probe, inclusiv expertiză drepturi sociale, urmând a se soluționa în fond cauza și a se admite acțiunea.

În drept, recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 din noul Cod de procedură civilă, pe dispozițiile Legii nr. 263/2010, respectiv pe Decizia nr. 19/2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Intimata-pârâtă Casa Județeană de Pensii Prahova nu a depus întâmpinare în prezenta cauză, conform dispozițiilor art. 490 alin. 2 din noul Cod de procedură civilă.

Examinând sentința recurată sub aspectul criticilor formulate, Curtea a constatat că recursul declarat în cauză este nefondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în cuprinsul prezentei motivări a deciziei:

Cu titlu preliminar, Curtea a notat că deși recurentul a invocat în motivarea căii sale de atac cazul de casare reglementat de dispozițiile art. 488 alin 1 pct. 6 din noul Cod de procedură civilă (când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau cuprinde motive contradictorii ori străine de natura cauzei), controlul judiciar asupra sentinței pronunțate de Tribunalul Prahova va fi exercitat de către Curte din perspectiva cazului de casare reglementat de dispozițiile art. 488 alin 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă, întrucât în acesta este posibilă încadrarea motivelor de recurs dezvoltate, prin care recurentul a susținut, în fapt, că sentința a fost pronunțată în condiții de nelegală citare a acestuia respectiv, printr-o aplicare nelegală a normei de drept procesual, reglementată de art. 416 alin 1 din noul Cod de procedură civilă.

Procedând, astfel, la examinarea primei critici formulate de către recurent, prin care s-a susținut că la termenul de judecată din data de 12.12.2017, la care s-a pronunțat sentința atacată, procedura de citare cu recurentul-reclamant nu fusese îndeplinită, Curtea a constatat că este

infirmată de înscrisurile dosarului, la fila 151 dosar fond existând dovada îndeplinirii procedurii de citare cu reclamantul Floricică Aurelian la domiciliul ales – sediul cabinetului avocatului ales, doamna Radu Ana Nicoleta.

Nefondată, a arătat Curtea, este și cea de a doua critică formulată de către recurent, în cauză, contrar susținerilor acestuia, fiind îndeplinite condițiile reglementate de art. 416 alin 1 din noul Cod de procedură civilă, soluția de admitere a excepției perimării cererii de chemare în judecată fiind dată de Tribunalul Prahova printr-o corectă interpretare și aplicare a normei de drept procesual reglementat de textul de lege menționat.

Curtea a reamintit că potrivit dispozițiilor art. 416 alin 1 din noul Cod de procedură civilă, „orice cerere de chemare în judecată [.....] se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni”.

Conform situației de fapt rezultată din lucrările dosarului de fond, Curtea a reținut că la data de 18.04.2017, Tribunalul Prahova a pronunțat o încheiere prin care a dispus, în temeiul art. 242 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă, suspendarea judecării acțiunii, pentru neîndeplinirea de către reclamantul Floricică Aurelian a obligației de a depune la dosar actele necesare soluționării cauzei.

Potrivit dispozițiilor art. 414 din noul Cod de procedură civilă, încheierea era supusă recursului pe tot parcursul suspendării cursului judecării procesului (aspect ce a fost menționat expres în dispozitivul acesteia – fila 33 dosar fond), însă reclamantul a înțeles să nu uzeze de acest drept, încheierea devenind, astfel, definitivă.

Tot ca situație de fapt, Curtea a reținut că ulterior, prin încheierea pronunțată la data de 14 noiembrie 2017, Tribunalul Prahova a respins cererea de repunere pe rol a cauzei, formulată de către reclamantul Floricică Aurelian, menținând suspendarea judecării cauzei dispusă prin încheierea de ședință din data de 18.04.2017 (fila 145 dosar fond).

S-a reținut în considerentele acestei ultime încheieri, că motivul respingerii cererii de repunere pe rol l-a constituit faptul că înscrisurile depuse de reclamant în susținerea cererii de repunere pe rol nu sunt de natură a conduce la soluționarea cauzei.

Și această încheiere a fost dată, conform art. 414 din noul Cod de procedură civilă, cu drept de recurs pe tot parcursul suspendării cursului procesului și de asemenea, nici în cazul său, reclamantul Floricică Aurelian nu a înțeles să uzeze de dreptul de a exercita calea de atac, situație în care încheierea a rămas definitivă la momentul la care cauza a fost repusă pe rol, din oficiu, de către Tribunalul Prahova și anume, la data de 12.12.2017.

În acest context, având în vedere că cele două încheieri erau definitive la data de 12.12.2017, Curtea a stabilit că în mod legal prima instanță, constatând că a trecut mai mult de 6 luni de la momentul la care judecata procesului fusese suspendată - 18.04.2017, a stabilit incidența dispozițiilor imperative reglementate de art. 416 alin 1 din noul Cod de procedură civilă, text de lege în baza căruia a invocat excepția perimării cererii de chemare în judecată.

Curtea a arătat că perimarea reprezintă o sancțiune procesuală de aplicabilitate generală în faza judecării, care este reglementată de o normă de ordine publică și care operează de drept, indiferent de obiectul litigiului.

Pentru a interveni perimarea este necesar ca rămânerea procesului în nelucrare să se datoreze unor motive imputabile părții.

În speță, Curtea a constatat că nu pot fi validate apărările recurentului, legate de diligența de care acesta ar fi dat dovadă pentru a obține înscrisurile solicitate de către Tribunalul Prahova, respectiv de culpa Primăriei Bărcănești care nu a dat curs adresei trimisă de instanță, întrucât toate aceste apărări vizează, în realitate, aspecte legate de neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 242 alin 1 din noul Cod de procedură civilă în baza cărora s-a dispus suspendarea judecării procesului, iar valorificarea acestora nu se putea face decât prin exercitarea de către parte a recursului împotriva încheierii de suspendare din data de 18.04.2017, respectiv împotriva încheierii de respingere a cererii de repunere pe rol, pronunțată de Tribunalul Prahova la data de 14 noiembrie 2017.

Or, atât timp cât aceste încheieri au rămas definitive, criticile formulate de către recurent pe acest aspect sunt lipsite de relevanță în ceea ce privește îndeplinirea cerințelor reglementate de art. 416 alin 1 din noul Cod de procedură civilă.

Curtea a subliniat că formularea cererii de repunere pe rol de către reclamant nu poate fi asimilată unei întreruperi a termenului de perimare care a început să curgă de la data pronunțării încheierii de suspendare – 18.04.2017, întrucât, pentru a produce efectul întreruptiv de perimare, actul de procedură trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de lege pentru întocmirea sa valabilă ori, în speță, cererea de repunere a fost respinsă de către Tribunalul Prahova.

În considerarea tuturor acestor argumente de fapt și de drept, constatând că în cauză, Tribunalul Prahova, prin soluția de admitere a excepției primării cererii de chemare în judecată a aplicat în mod legal dispozițiile art. 416 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă, Curtea a procedat, în temeiul dispozițiilor art. 496 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă, la respingerea ca nefondat a recursului declarat de reclamantul Floricică Aurelian.

*Autorul sintezei,
Judecător Andra-Corina Botez*

[2] Asigurări sociale. Contestarea deciziilor comisiilor medicale de contestații.

Index tematic: Asigurări sociale

Legislație relevantă :

Art. 105 din Hotărârea nr. 257 din 20 martie 2011 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice;

Hotărârea nr.1/18.09.2015 a Consiliului superior de medicină legală;

Art.78 alin.6 din Legea nr.263/2010 raportat la art.7¹ alin.1 lit.c și art.7 ind.1-3 din anexa la H.G. nr.1229/2005

Rezumatul problemei de drept:

Conform art. 105 din Hotărârea nr. 257 din 20 martie 2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, *deciziile comisiilor medicale de contestații pot fi atacate la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile de la comunicare.*

Având în vedere dispozițiile art. 2,3 din Hotărârea nr.1/18.09.2015 a Consiliului Superior de Medicină Legală, precum și art.78 alin.6 din Legea nr.263/2010 rap. la art.7¹ alin.1 lit.c și art.7 ind.1-3 din Anexa la HG nr.1229/2005, modificată și completată, ***contestarea deciziilor medicale asupra capacității de muncă emise de Comisia Superioară a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM, se efectuează numai la nivelul INML "MINA MINOVICI" - București, de către o comisie interdisciplinară.***

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă

Decizia civilă nr. 1087 din 26 aprilie 2018

Prin Decizia sus menționată a fost respins ca nefondat apelul declarat de pârâta ***Casa Națională de Pensii Publice-Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă***, împotriva sentinței civile nr. 2246 pronunțată la 15 noiembrie 2017 de Tribunalul D., pentru următoarele considerente:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului D. sub nr. .../120/2016, reclamanta în contradictoriu cu pârâta Casa Națională de Pensii Publice Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă București, a solicitat - anularea deciziei asupra capacității de muncă nr. .../09.09.2016, a solicitat să se dispună anularea deciziei nr. .../02.11.2016 prin care s-a

respins contestația, obligarea părților la eliberarea unui nou certificat de încadrare în grad de invaliditate.

În motivarea cererii s-a arătat că în urma investigațiilor făcute de medicii specialiști Institutului de expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă a fost emisă decizia asupra capacității de muncă nr. .../09.09.2016, prin care s-a stabilit că nu se încadrează în grad de invaliditate.

După analizarea actelor și lucrărilor dosarului, Tribunalul D., prin sentința civilă nr. 2246 din 15.11.2017 a admis contestația și a obligat Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă la emiterea unei decizii asupra capacității de muncă care să încadreze contestatoarea în gradul al III-lea de invaliditate, precum și la plata către reclamantă a sumei de 1702 lei cheltuieli de judecată-onorariu avocat și onorariu expertiză.

Pentru a pronunța această hotărâre, Tribunalul D. a reținut că potrivit dispozițiilor art. 78 din Legea 263/2010 „(1) Pensionarii de invaliditate sunt supuși revizuirii medicale periodice, în funcție de afecțiune, la intervale cuprinse între un an și 3 ani, până la împlinirea vârstelor standard de pensionare, la termenele stabilite de medicul expert al asigurărilor sociale sau, după caz, de către comisiile centrale de expertiză medico-militară. (2) După fiecare revizuire medicală, medicul expert al asigurărilor sociale, respectiv comisiile centrale de expertiză medico-militară emit o nouă decizie medicală asupra capacității de muncă, prin care se stabilește, după caz: a) menținerea în același grad de invaliditate; b) încadrarea în alt grad de invaliditate; c) redobândirea capacității de muncă. (3) Dreptul la pensie de invaliditate se modifică sau încetează începând cu luna următoare celei în care s-a emis decizia medicală asupra capacității de muncă, emisă în urma revizuirii medicale.”

Deciziile emise conform dispozițiilor art. 78 din Legea 263/2010 pot fi contestate în baza art. 71 alin 9 din aceeași lege la comisiile medicale de contestații, procedură urmată de contestatoare și în care s-a stabilit, de asemenea, conform celor mai sus menționate, că, contestatoarea nu se încadrează în grad de invaliditate.

În cursul soluționării cauzei, tribunalul a admis proba cu expertiză, conform prevederilor art. 8 alin. 1 din HG 1229/2005, expertiză care a afirmat faptul că, reclamanta are capacitatea de muncă pierdută cel puțin jumătate, ceea ce ar impune încadrarea în gradul III de invaliditate.

Prin urmare, având în vedere raportul de expertiză efectuat în cauză și rezultatul examinării din partea unor specialiști ale căror concluzii nu pot fi ignorate de instanță, tribunalul a admis contestația și a obligat intimata la emiterea unei decizii asupra capacității de muncă cu încadrarea în gradul III de invaliditate, conform art. 69 lit. c din Legea 263/2010.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâta Casa Națională de Pensii Publice-Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă (INEMRCM), criticând-o pentru nelegalitate.

Curtea de Apel, examinând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în soluționarea cauzei, a constatat următoarele:

Printr-un prim motiv de apel apelanta susține că dispozițiile legale în domeniu determină concluzia potrivit căreia numai medicii experți ai asigurărilor sociale, conform specializării profesionale deținute, au capacitatea de a evalua din punct de vedere medical și funcțional, capacitatea de muncă a persoanelor în vederea stabilirii gradului de invaliditate, prin aplicarea Criteriilor și Normelor în baza cărora se face încadrarea în gradele I, II și III de invaliditate, stabilite prin H.G.155/2011, în aplicarea prevederilor art.70 alin.(1) din Legea nr.263/2010.

Curtea de Apel constată că, la termenul de judecată din data de 10.05.2017, tribunalul a admis proba cu expertiză și a solicitat Institutului Național de Medicină Legală "MINA MINOVICI" - București să întocmească Raportul de expertiză, având ca obiectiv să se verifice și să se stabilească dacă reclamanta se poate încadra sau nu în grad de invaliditate.

Chiar apelanta recunoaște că legea îi conferă acestei instituții dreptul de a efectua o expertiză în cazul în care se contestă încadrarea sau neîncadrarea în grad de invaliditate, arătând că în aplicarea prevederilor Hotărârii nr.1/18.09.2015 emisă de Consiliul Superior de Medicină Legală, expertiza medico-legală ce are ca obiect stabilirea capacității de muncă în vederea determinării gradului de invaliditate, indiferent de natura traumatică sau patologică a afecțiunilor pe care le prezintă persoana contestatară, în litigiile de asigurări sociale determinate de

contestarea deciziilor medicale asupra capacității de muncă emise de Comisia Superioară a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM, se efectuează numai la nivelul INML "MINA MINOVICI" - București, de către o comisie interdisciplinară alcătuită din doi medici legiști, un medic expert al asigurărilor sociale din cadrul INEMRCM, precum și medici din diferite specialități medicale, din cadrul rețelei sanitare a M.S. sau M.A.P.N., având diferite specialități medicale, în funcție de patologia care trebuie demonstrată prin expertizare.

Este adevărat că potrivit art. 8. alin. (1) lit. d 1) din H.G.nr.1229/2005, INEMRCM efectuează revizuirea medicală a pensionarilor de invaliditate internați în secțiile clinice și expertizați prin comisiile de avizare și control, respectiv prin Comisia Superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă, iar art.73 din hotărârea precizată stabilește că avizele emise de comisiile prevăzute la art.71 și 72 privind cazurile analizate din punct de vedere medical și metodologic sunt definitive și aplicarea acestora este obligatorie la nivelul serviciilor teritoriale de expertiză medicală a capacității de muncă, cu toate consecințele ce decurg în privința dreptului la pensia de invaliditate, **dar în speța de față tocmai această încadrare este contestată.**

În atare condiții devin pe deplin aplicabile dispozițiile hotărârii nr.1/18.09.2015 a Consiliului Superior de Medicină Legală, care stabilește că dacă este parcursă etapa Comisiei Superioare potrivit metodologiei stabilită la art. 2,3 din Hotărârea nr.1/18.09.2015 a Consiliului Superior de Medicină Legală, precum și art.78 alin.6 din Legea nr.263/2010 rap.la art.7¹ alin.1 lit.c și art.7 ind.1-3 din Anexa la HG nr.1229/2005, modificată și completată, **contestarea deciziilor medicale asupra capacității de muncă emise de Comisia Superioară a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM, se efectuează numai la nivelul INML "MINA MINOVICI" - București, de către o comisie interdisciplinară.**

Ca atare, **nu poate fi primită susținerea potrivit căreia decizia finală asupra capacității de muncă rămâne cea stabilită de Comisia Superioară de Expertiză Medicală și că numai medicii experți ai asigurărilor sociale, conform specializării profesionale deținute, au capacitatea de a evalua din punct de vedere medical și funcțional, capacitatea de muncă a persoanelor în vederea stabilirii gradului de invaliditate,** prin aplicarea Criteriilor și Normelor în baza cărora se face încadrarea în gradele I, II și III de invaliditate, stabilite prin H.G.155/2011, în aplicarea prevederilor art.70 alin.(1) din Legea nr.263/2010.

Așa cum chiar apelanta susține, *INML "MINA MINOVICI" - București, prin adresa nr.../2085/2017, din data de 09.06.2017 a solicitat INEMRCM să efectueze examen clinic și paraclinic în vederea stabilirii capacității de muncă a reclamantei T.M., în acest scop având loc internarea reclamantei în INEMRCM, în perioada 21.06.2017-19.07.2017.*

Reclamanta a constituit obiectul expertizei medicale privind capacitatea de muncă, iar concluziile care au fost stabilite conform procedurilor de lucru au fost înscrise în Raportul de Expertiză Medicală nr.../1101/394 BIS/29.06.2017/436/19.07.2017, în raportul de expertiză întocmit de medici experți ai asigurărilor sociale transmis INML, atât Comisia de specialitate din cadrul Secției Clinice Expertiză Medicală II, cât și Comisia Superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM, în baza Criteriilor și normelor prevăzute în H.G.nr.155/2011, au stabilit o incapacitate adaptivă de 30%, capacitate de muncă păstrată și au decis că reclamanta nu se încadrează în grad de invaliditate.

Dispozițiile invocate de apelantă din Hotărârea nr. 1229/2005 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă și a serviciilor teritoriale de expertiză medicală a capacității de muncă, din H.G. nr.257/2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și din Legea asistenței sociale nr.292/2011 se referă la procedura administrativă de evaluare a persoanelor în vederea încadrării în grade de dizabilitate sau invaliditate.

Or, potrivit legii, inclusiv conform art. 105 din Hotărârea nr. 257 din 20 martie 2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, **deciziile comisiilor medicale de contestații pot fi atacate la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile de la comunicare, ceea ce înseamnă că, inclusiv concluziile Comisiei Superioare de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM, pot fi cenzurate de către o comisia interdisciplinară din cadrul INML "MINA MINOVICI" -**

București, numită conform Hotărârii nr.1/18.09.2015 a Consiliului Superior de Medicină Legală.

În speță, această comisie a infirmat concluziile Comisiei Superioare de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM stabilind faptul că, reclamanta are capacitatea de muncă pierdută cel puțin jumătate, ceea ce ar impune încadrarea în gradul III de invaliditate.

Prin urmare, în mod corect tribunalul, având în vedere raportul de expertiză efectuat în cauză și rezultatul examinării din partea unor specialiști ale căror concluzii nu pot fi ignorate de instanță, a admis contestația și a obligat intimata la emiterea unei decizii asupra capacității de muncă cu încadrarea în gradul III de invaliditate, conform art. 69 lit. c din Legea 263/2010.

În concluzie, față de considerentele mai sus arătate, nefiind incidente niciunul din motivele invocate, Curtea, făcând aplicarea dispozițiilor art. 480 c.pr.civ., a respins, ca nefondat, apelul declarat în cauză.

*Autorul sintezei,
Judecător dr. Mioara Iolanda Grecu*

[3] Decăderea reclamantului din proba cu expertiză

Index tematic: *Codul de procedură civilă*

Legislație relevantă : - art. 185 rap. la art. 331 alin. 2 și 3 NCPC
- cu referire la disp. art. 335 alin. 1 NCPC

Rezumatul problemei de drept:

Obligația achitării onorariului expert în termenul stabilit de instanță este reglementată de disp. art. 331 alin. 2 și 3 NCPC, sancțiunea neîndeplinirii acestora fiind, potrivit disp. art. 185 alin. 1 NCPC, decăderea părții din proba cu expertiză.

În schimb, obligația expertului de a convoca părțile în vederea efectuării expertizei, atunci când este necesară „lucrare la fața locului sau explicații ale părților”, este prevăzută, sub sancțiunea nulității, de disp. art. 335 alin. 1 NCPC.

Prin urmare, suntem în prezența unor obligații distincte, care incumbă unor persoane diferite și care atrag sancțiuni de natură juridică deosebită.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă

Decizia civilă nr. nr. 1027 din 24 aprilie 2018

Prin sentința civilă nr. 5590/11.12.2017, pronunțată de Tribunalul P., în dosarul nr. .../105/2016, a fost respinsă, ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantul T.A. în contradictoriu cu pârâtele SC M. SA, prin lichidator judiciar J.I. SPRL și SC C. SRL.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Prin cererea de chemare în judecată formulată reclamantul a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate că a lucrat efectiv 100% din programul de lucru în perioadele indicate, în locuri și în condiții care pot fi încadrate în grupa I de muncă.

În cauză, în vederea stabilirii condițiilor în care și-a desfășurat activitatea reclamantul, instanța de fond a dispus la termenul de judecată din 25.09.2017, la solicitarea reclamantului, efectuarea unui raport de expertiză specialitatea normarea muncii salarizare. Pentru

întocmirea raportului de expertiza a fost stabilit onorariu de expert în sarcina de plata a reclamantului.

La același termen de judecata la care a fost încuviințata proba cu expertiză, instanța a pus în vedere reclamantului prin apărător, să facă dovada achitării onorariului de expert până la următorul termen de judecata sub sancțiunea decăderii din probă.

Întrucât reclamantul nu a făcut dovada achitării onorariului de expert, în baza dispozițiilor art. 262 alin. 3 din noul Cod de procedură civilă, conform căruia - nedepunerea sumei stabilite de către instanță drept onorariu pentru expert, în termenul fixat, atrage decăderea părții din dreptul de a administra proba încuviințată – instanța a dispus decăderea din proba încuviințată.

Este adevărat că, de principiu, în cazul conflictelor de muncă sarcina probei incumbă societății angajatoare, conform art. 287 din Codul muncii, însă încadrarea locurilor de muncă din diferite unități în grupele I și II, trecerea de la o grupă la alta și scoaterea lor dintr-o anumită grupă precum și nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupă de muncă au caracterul unor acte de organizare internă a unităților, putând fi făcute numai după procedura instituită de lege, respectiv Ordinul nr. 50/1990 și respectiv Legea nr. 19/2000 și H.G. nr. 261/2001- aplicabil în perioadele la care se raportează acțiunea reclamantului.

În aceste circumstanțe, simpla contestare făcută de reclamant referitoare la greșita încadrare a activității, potrivit mențiunilor înscrise în carnetul său de muncă, în lipsa unor dovezi de netăgăduit care să justifice pretensele erori sau abuzuri săvârșite de conducerea unității împreună cu sindicatul reprezentativ al salariaților, este lipsită de temeinicie și nu este de natură să conducă la admiterea acțiunii.

Astfel, tribunalul a constatat că prin neefectuarea expertizei de specialitatea organizarea muncii salarizare din vina părții reclamante care nu a achitat onorariului de expert, nu s-a putut stabili dacă activitățile pe care le-a prestat reclamantul, în perioadele indicate, se încadrează sau nu între cele prevăzute de legiuitor pentru acordarea grupei de muncă.

Pe cale de consecință în temeiul prevederilor art. 266 Codul muncii, tribunalul a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul T.A., în termenul legal reglementat de dispozițiile art. 468 alin 1 din noul Cod de procedură civilă, criticând-o ca nelegală și netemeinică.

În dezvoltarea motivelor de apel s-a susținut că, referitor la pârâta SC M. SA, apelantul are calificarea de modelier și în această calitate a fost angajat la Î.U.M.F.P. (care s-a transformat în SC M. SA) la data de 15.03.1989 și a lucrat în aceasta societate până la data de 03.11.1997.

Activitatea de modelier a fost desfășurată de către apelant în cadrul turnatoriei de oțel din cadrul SC M. SA, acesta și colegii modelieri au produs toate formele, matrițele și modelele necesare în procesul de turnare a otelului, drept pentru care angajatorul SC Muntenia SA ar fi trebuit să încadreze activitatea desfășurată de către apelant în grupa I de muncă, în proporție de 100%, pentru ca activitatea prestată de către apelant s-a desfășurat în condiții grele, de mare pericolozitate, de răspundere și de înaltă pregătire.

Astfel, în raport de mențiunile carnetului de muncă și de expertiză judiciară ce va fi întocmită, privind analiza condițiilor de muncă, de natura celor ocupate de către apelant, să se constate că activitățile de muncă se încadrează în sectorul de muncă specific grupei I de muncă.

Referitor la pârâta SC C. SRL C., s-a precizat că apelantul a fost angajat la SC C. SRL la data de 01.08.1998 și a prestat activitatea de modelier până la data de 08.07.2013, când a încetat contractul individual de muncă prin acordul părților.

De la începutul angajării acesta a prestat meseria de modelier, singura pentru care este calificat, însă funcționarul de la Biroul Resurse Umane nu a făcut/nu a cunoscut diferența dintre modelier și tâmplar, astfel ca s-a înscris în carnetul de muncă ca tâmplar.

În momentul în care apelantul a aflat despre încadrarea acestuia, ca tâmplar, la data de 01.06.2007, s-a adresat conducerii societății, arătând ca el a lucrat pe toată perioada ca modelier, fiindu-i schimbată încadrarea în modelier.

Activitatea desfășurată de către apelant s-a desfășurat în cadrul secției Cazangerie din cadrul SC C. SRL și pentru perioada 01.08.1998-01.04.2001 se încadrează în condițiile stabilite

pentru acordarea grupei I de muncă, iar pentru perioada 01.04.2001 - 08.07.2013 se încadrează în condiții deosebite de muncă.

Prin cererea introductivă de instanță s-a solicitat să se admită proba cu expertiza de specialitate organizarea muncii - salarizare normare, proba care a fost admisă prin încheierea de ședință din data de 25.09.2017, indicându-se cuantumul onorariului și numele expertului – N.C..

Cunoscând practica Tribunalului P. și a celor două experte desemnate în mod frecvent – A.C. și N.C. – apărătorul ales al apelantului i-a indicat că în momentul în care va fi convocat pentru expertiza, să se prezint cu originalul chitanței de plată a onorariului de expert în fața expertului și să-l predea acestuia.

Însă, apelantul nu a fost convocat, nu a luat legătura cu expertul și nu i-a înmănat chitanța de plată a onorariului.

La termenul din data de 11.12.2017, instanța de fond ar fi trebuit să pună în discuția părților cererea paratei SC C.. SRL, care a solicitat acordarea unui alt termen de judecată, până la care să ia act de concluziile raportului de expertiza și să pună concluzii pe fond, motivat de faptul că apărătorul societății se afla în concediu medical. Cererea nu a fost pusă în discuția părților, astfel fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 din CEDO.

În același context, dreptul apelantului la proces echitabil a fost încălcat prin faptul că judecătorul de fond nu a verificat dacă apelantul a fost convocat în mod legal pentru desfășurarea expertizei. Nu s-a verificat, s-a luat în considerare cererea formulată de N.C., prin care s-a arătat că nu s-a efectuat expertiza pentru că nu s-a plătit onorariul și s-a procedat la respingerea acțiunii pentru că nu a făcut dovada plății onorariului de expert.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 466 și următoarele din noul Cod de procedură civilă, Ordinul nr. 50/1990, H.G. nr. 261 /2001, privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor formulate, Curtea de Apel Ploiești a constatat că apelul este nefondat.

Ca situație de fapt, Curtea a reținut că, în esență, se critică împrejurarea că, în mod greșit, prima instanță a constatat decăderea reclamantului din proba cu expertiză, deși partea nu a fost convocată de către expert, acesta fiind și motivul pentru care nu a achitat onorariul stabilit în sarcina lui.

Verificând susținerile apelantului-reclamant, Curtea a constatat că sunt nefondate, motiv pentru care vor fi înlăturate, ca atare.

În acest sens, Curtea a reamintit că nu are absolut nicio legătură obligația reclamantului de a achita onorariul expert cu obligația expertului de a convoca părțile în vederea efectuării lucrării de specialitate.

Astfel, prima obligație este reglementată de disp. art. 331 alin. 2 și 3 NCPC și se referă la necesitatea achitării onorariului în termenul stabilit de instanță, sancțiunea neîndeplinirii acestei obligații fiind, potrivit disp. art. 185 alin. 1 NCPC, decăderea părții din proba cu expertiză.

În schimb, obligația expertului de a convoca părțile în vederea efectuării expertizei, atunci când este necesară „lucrare la fața locului sau explicații ale părților”, este prevăzută de disp. art. 335 alin. 1 NCPC.

Prin urmare, sunt obligații distincte și care incumbă unor persoane diferite, după cum, Curtea a arătat în paragrafele anterioare.

Curtea a observat, de asemenea, că, la termenul de judecată din data de 11.12.2017, tribunalul a încuviințat proba cu expertiză în specialitatea organizarea muncii-salarizare normare, punându-i reclamantului în vedere, prin încheierea de ședință, să achite onorariul în termen de 5 zile, sub sancțiunea decăderii din probă (fila 63 dosar fond).

Prin urmare, apelantul-reclamant trebuia să urmărească desfășurarea procesului și să își îndeplinească obligația pusă în sarcina sa, conform disp. art. 10 alin. 1 NCPC, care prevăd:

”Părțile au obligația să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător, să își probeze pretențiile și apărărilor, să contribuie la desfășurarea fără întârziere a procesului, urmărind, tot astfel, finalizarea acestuia”.

Cât privește susținerea apelantului-reclamant potrivit căreia apărătorul i-a comunicat că trebuie să achite onorariul în momentul în care va fi convocat de către expert, Curtea a reamintit că obligațiile procedurale se aduc la îndeplinire potrivit reglementărilor mai sus enunțate, și nu

conform indicațiilor avocaților, care sunt participanți la procesul civil și care se supun dispozițiilor instanței de judecată în ce privește actele procedurale ce trebuie realizate într-un anumit dosar.

Concluzionând, Curtea a constatat că, în mod judicios, prima instanță a decăzut reclamantul din proba cu expertiză.

Referitor la susținerea potrivit căreia instanța de fond nu a pus în discuția părților cererea formulată de către pârâta SC C. SRL de amânare a cauzei, încălcându-se, astfel, dreptul la un proces echitabil reglementat de dispozițiile art. 6 CEDO, Curtea a constatat că este nefondată, motiv pentru care a respins-o, ca atare.

În acest sens, Curtea a notat faptul că orice cerere formulată în fața unei instanțe de judecată trebuie să justifice un interes personal, or, în speță, apelantul-reclamant nu justifică un folos practic sau material în susținerea acestei critici, ci doar partea căreia nu i s-a analizat cererea de amânare ar fi putut face o astfel de susținere, căci acesteia i s-ar fi putut, eventual, produce o vătămare.

În considerarea acestor argumente de fapt și de drept, Curtea a procedat, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin. 1 NCPC, la respingerea ca nefundat a apelului declarat de reclamantul Toader Adrian.

*Autorul sintezei,
Judecător Veronica-Izabela Stănescu*

[4] *Legea nr. 10/2001. Măsurile reparatorii statuate de legiuitorul român prin Legea nr. 10/2001 trebuie să fie juste și echitabile. Principiul „prevalenței restituirii în natură”.*

Index tematic: *Drept civil*

Legislație relevantă : - *Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001;*
- *Art.1 alin.1, art.7 și art.9 din Legea nr. 10/2001*

Rezumatul problemei de drept:

Prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001 (privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6.03.1945 – 22.12.1989) s-a instituit principiul potrivit căruia persoanele și entitățile implicate în executarea legii vor avea în vedere respectarea reglementărilor referitoare la proprietate, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în protocoalele adiționale la această convenție, precum și soluțiile jurisprudențiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Pe de altă parte, este de menționat că măsurile reparatorii statuate de legiuitorul român, prin Legea nr. 10/2001, au drept scop, în acord cu exigențele impuse de art.1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, o justă și echitabilă despăgubire a persoanelor îndreptățite.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 1532 din 11 iunie 2018*

Prin decizia civilă nr. 1532/11 iunie 2018, Curtea de Apel Ploiești a admis apelul declarat de contestatorul VV împotriva sentinței civile nr. 5489/6 decembrie 2017 pronunțată de Tribunalul P., în contradictoriu cu intimații Primăria orașului X prin Primar și Orașul X prin Primar și în consecință a schimbat în tot sentința civilă nr. 5489/6 decembrie 2017 a Tribunalului P., în sensul că a admis contestația precizată, a anulat în parte dispoziția nr. .../30.05.2017, emisă de Primarul Orașului X, în sensul că a dispus restituirea în natură către contestator a apartamentului situat în

orașul X, la adresa ....., în suprafață utilă de 49,97 m.p., compus din 2 camere, baie, bucătărie (proprietate exclusivă) și hol, pivniță, gard (în indiviziune - 16,59%), precum și teren în suprafață de 33,79 m.p., ce reprezintă o cotă indiviză de 16,59% din terenul situat sub construcții, reținând că:

Sub un prim aspect, se impune a se preciza că prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001 (privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6.03.1945 – 22.12.1989) s-a instituit principiul potrivit căruia persoanele și entitățile implicate în executarea legii vor avea în vedere respectarea reglementărilor referitoare la proprietate, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în protocoalele adiționale la această convenție, precum și soluțiile jurisprudențiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Pe de altă parte, este de menționat că măsurile reparatorii statuate de legiuitorul român, prin Legea nr. 10/2001, au drept scop, în acord cu exigențele impuse de art.1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, o justă și echitabilă despăgubire a persoanelor îndreptățite.

În cauza pendinte judecătii, prin dispoziția nr. .../16.01.2003, emisă de Primarul Orașului X, în baza Legii nr. 10/2001, s-a dispus restituirea în natură către VV, contestatorul din prezenta cauză (în calitate de legatar universal al defunctei LI) a spațiilor cu altă destinație decât aceea de locuință, situate la parterul imobilului din X, adresa ....., precum și a terenului în suprafață de 2597,64 m.p. , indiviz din 2957 m.p..

În art.3 al dispoziției nr. .../16.01.2003, se stipulează că: „Spațiul cu destinație de locuință situat la parterul clădirii, înstrăinat conform contractului de vânzare-cumpărare nr. .../20.01.1997, nu se restituie în natură și nu face obiectul prezentei dispoziții, urmând a se reglementa ulterior printr-o dispoziție distinctă”.

Împrejurarea că spațiul înstrăinat, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. .../20.01.1997, nu a făcut obiectul dispoziției nr. .../16.01.2003, este reiterată în dispoziția nr. .../30.05.2017, emisă de Primarul Orașului X „(...) 4. Prin dispoziția nr. .../16.01.2003, emisă de Primarul orașului X s-a soluționat parțial notificarea nr. 80/2002 în sensul că s-a dispus restituirea parțială a terenului în suprafață de 2597,64 m.p. și parțială a construcției C1 ocupată de chiriași; rămânând nesoluționată notificarea în ceea ce privește acordarea măsurilor reparatorii pentru spațiile ce fac obiectul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în baza art.9 din Legea nr. 112/1995: (...).”

Prin dispoziția nr. 261/30.05.2017, s-a respins cererea contestatorului de restituire în natură a apartamentului ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. .../20.01.1997 și s-a dispus acordarea pentru acesta de măsuri compensatorii sub formă de puncte în condițiile legii.

Referitor la contractul de vânzare-cumpărare nr. .../20.01.1997, este de menționat că a fost încheiat în baza Legii nr. 112/1995, prin care numitul GCM, fostul chiriaș, a dobândit dreptul de proprietate asupra apartamentului situat în orașul X, adresa..., parter, în suprafață utilă de 49,97 m.p., compus din două camere, baie, bucătărie (proprietate exclusivă) și hol, pivniță, gard (în indiviziune) precum și teren în suprafață de 33,79 m.p., ce reprezintă o cotă indiviză de 16,59% din terenul situat sub construcții.

La data de 6.03.2014 a decedat numitul GCM, iar conform certificatului de vacanță succesorală nr. .../2.03.2016, emis de notarul public CA, Statului Român, reprezentat de Orașul X, i-a revenit masa succesorală rămasă de pe urma defunctului GCM, respectiv apartamentul ce a format obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. .../20.01.1997, anterior identificat.

Așadar, la momentul emiterii dispoziției nr. 261/30.05.2017 nu exista nici un impediment legal pentru restituirea în natură a apartamentului situat în X, adresa..., parter, legiuitorul statuând, prin dispoziții exprese, situațiile în care se interzice restituirea în natură.

Sub acest aspect, este de menționat că atâta timp cât apartamentul respectiv nu a făcut obiectul dispoziției nr.8/16.01.2003 (astfel cum s-a stipulat expres în conținutul său și s-a reiterat în dispoziția nr. 261/30.05.2017) aceasta nu are „autoritate” decât cu privire la constatarea dreptului contestatorului de a beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001, nu și referitor la natura măsurii reparatorii.

În contextul prezentat, în conformitate cu exigențele impuse de art.1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (citat în preambulul expunerii) Curtea a apreciat că se impune restituirea în natură către contestator a

apartamentului situat în orașul X, adresa ..., parter, măsură reparatorie justă și echitabilă, prin care se dă eficiență juridică principiului „prevalenței restituirii în natură”, consacrat prin art.1 alin.1, art.7 și art.9 din Legea nr. 10/2001.

În considerarea tuturor argumentelor expuse, constatând că raționamentul judecătorului fondului nu are fundament legal, Curtea, în temeiul art. 480 alin.2 Cod pr.civilă a admis apelul, a schimbat în tot sentința, în sensul că a admis contestația precizată, a anulat în parte dispoziția nr. 261/30.05.2017, emisă de Primarul Orașului X, în sensul că a dispus restituirea în natură către contestator a apartamentului situat în orașul X, adresa ....., parter, în suprafață utilă de 49,97 m.p., compus din 2 camere, baie, bucătărie (proprietate exclusivă) și hol, pivniță, gard (în indiviziune - 16,59%), precum și teren în suprafață de 33,79 m.p., ce reprezintă o cotă indiviză de 16,59% din terenul situat sub construcții.

*Autorul sintezei,
Judecător Cristina-Paula Brotac*

[5] Încheierea prin care s-a respins recuzarea

Index tematic: *Codul de procedură civilă*

Legislație relevantă : - *art. 53 din Codul de procedură civilă*

Rezumatul problemei de drept:

Încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când aceasta din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 44 din 08 martie 2018*

Prin decizia nr. 44, din data de 8 martie 2018, Dosar nr. .../282/2015 Curtea a respins ca prematur formulat recursul declarat de reclamanta CM.

Potrivit disp.art. 53 din Codul de procedură civilă, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când aceasta din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

Legalitatea căilor de atac presupune faptul că o hotărâre judecătorească nu poate fi supusă decât căilor de atac prevăzute de lege. Prin urmare, în afară de căile de atac prevăzute de lege nu se pot folosi alte mijloace procedurale în scopul de a se obține reformarea sau retractarea unei hotărâri judecătorești. Această regulă are valoare de principiu constituțional, dispozițiile art. 129 din Constituție arătând că mijloacele procesuale prin care a fost atacată o hotărâre judecătorească sunt cele prevăzute de lege, dar și că exercitarea acestora trebuie făcută în condițiile legii.

Prin urmare, față de aceste considerente, avându-se în vedere că recurenta a formulat cererea de recurs împotriva încheierii prin care s-a respins recuzarea înainte ca instanța de apel să se pronunțe asupra cauzei, Curtea va admite excepția prematurității cererii de recurs și o va respinge ca prematur formulată.

*Autorul sintezei,
Judecător Violeta Dumitru*